

Witch

Will Irma Tarance Gernelia Hay Lin

Воден огън

ЛИНЕ КОБЕРБЪОЛ

ЛИНЕ КОБЕРБЪОЛ ВОДЕН ОГЪН

Превод: Светлана Комогорова

chitanka.info

— Е? — Не се стърпях.

Тя само поклати глава, стиснала устни. Коремът ме сви още по-силно.

— Сега ще ми кажеш, че е бил на Земята, но е отишъл отвъд нея — прошепнах най-накрая.

— Аз не говоря такива неща — смънка тя. Но тъкмо това искаше да каже — това беше видяла.

Отпуснах се върху моста. Как Питър би могъл да бъде отвъд Водата, отвъд Въздуха, отвъд Земята — и още да е жив?

В Хедърфилд се случва нещастие — Питър, по-големият брат на Тарани, изчезва нейде в морето. Тарани знае, че самата тя с прибързаните си ядни думи е застрашила живота му. Трябва да го спаси на всяка цена, но магическите ѝ способности този път няма да са достатъчни.

Когато идва катастрофата, момичето разбира — спасението е по силите само на петте Пазителки от групата УИЧ. Уил, Ирма, Тарани, Корнелия и Хей Лин се гмурват в един непознат свят, където дебнат всякакви опасности.

ОТДАВНА, МНОГО ОТДАВНА...

... Когато Вселената била съвсем млада, духове и твари живеели под едно небе. Имало само един Свят, само едно огромно царство, управлявано от Природата. Но Злото влязло в този Единствен свят и се настанило в сърцата и умовете на духовете и тварите. Единственият свят се разпаднал на много части. Царството било разделено между тези, които искали мир, и онези, които живеели, за да властват над другите и да им причиняват болка. За да пази и защитава Доброто в световете, в самото сърце на безкрайността била издигната могъщата крепост на Кандракар.

Там бди Съборът на силните духове и твари, а над всички тях стои Оракулът. Неговата мъдрост е жизненоважна — понякога Кандракар е последната преграда пред Злото.

В смутни времена Кандракар може да намери Пазителите на неподозирано място, а избраните да бъдат пет наглед обикновени момичета...

Пазителките на Кандракар

Ирма властва над Водата.

Тарани подчинява Огъня.

Корнелия контролира силите на Земята.

Хей Лин владее Въздуха.

А *Уил* е пазителката на Сърцето на Кандракар — скъпоценност, която концентрира в себе си силата на четирите стихии (Вода, Огън, Земя, Въздух) и ги превръща в абсолютна природна енергия.

Уил, Ирма, Тарани, Корнелия и Хей Лин — пет момичета, чиито инициали се сплитат в думата W.I.T.C.H.^[1]

Уил, Ирма, Тарани, Корнелия и Хей Лин — заедно те са групата УИЧ, петте млади Пазителки на Кандракар.

Will ☺ Уил

Taranee
△ Тарани

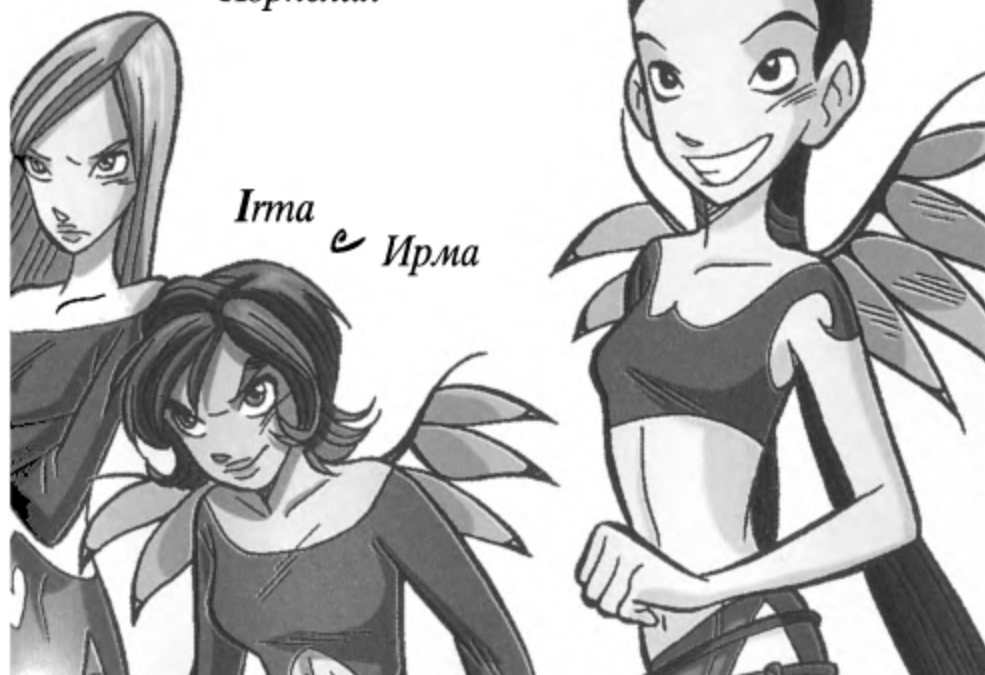

*WITCH – магьосница
(в превод от английски език)

Hay Lin ☺ Хей Лин

Cornelia
◎ Корнелия

Irma ☺ Ирма

[1] WITCH — магьосница (в превод от английски език). ↑

1

НЕ ПОЖЕЛАВАЙ ЗЛО

„Хоукс“ играеха. За друго през този петъчен следобед не можех да мисля.

— Тарани?

— Ммм?

— Ето ме.

— О...

Уил. Беше се върнала да си вземе забравената чанта със спортния екип. Така. Надявах се, че Себ Кейн ще играе. Травмата му досега трябваше да е излекувана...

— Можеш вече да го пуснеш.

Погледнах велосипеда, който държах. Яркочервен. Определено не беше моят. А на Уил, както се оказа. Разбира се — крепях го, докато тя се върне. Кейн беше такъв *грациозен* играч — ще речеш, че танцува, като го гледаш как...

Уил лекичко измъкна дръжката от хватката ми и ме изгледа много особено.

— Тарани, добре ли си?

— Естествено. Защо да не съм?

— Ами... малко замаяна ми изглеждаш. А Хей Лин ми каза, че си сбъркала някакво уравнение. Никога досега не съм те виждала да се издъниш по математика. Все едно... все едно си в транс или нещо такова. Или омагьосана.

Когато Уил говори така, това не са празни приказки. Тя е първата от УИЧ. Аз съм третата. Ние сме магическите Пазителки на Кандракар. Което е най-важното нещо на света, разбира се, и понякога е много забавно, а друг път — болезнено и опасно. Но точно сега умът ми бе зает с нещо различно.

— „Хоукс“ играят — обясних.

— О! — Уил възкликна абсолютно разбиращо. Тя вече ме познава много добре. — Не си болна, не си в транс, не си полудяла.

Просто си под влияние на баскетбола. И ще ходиш ли?

Кимнах блажено:

— Питър е взел билети.

— Много добър брат имаш — каза го мъничко със завист. Тя е единствено дете.

— Мммм. Най-добрият.

* * *

Но когато се върнах вкъщи, там не ме чакаше никакъв брат — нито добър, нито лош. Само телефонният секретар писукаше.

„Здрасти, сестричке. Извинявай, че още ме няма. Обади ми се, моля те! Възникна нещо. Не се безпокой, ще успеем за мача, но все пак ми звъни, става ли? Мобилният ми телефон ще бъде включен.“

Обзе ме леко безпокойство. *Възникна нещо.* Много ясно. Бих заложила билета си за мача на „Хоукс“, че това „нещо“ беше Сюзан: метър и осемдесет и пет на високи токчета и с такава външност, че пред нея повечето супермодели изглеждаха... що-годе хубавички. Като нищо бих могла да я намразя, само дето тя случайно беше и приятна. И умна. Добре де, може би все пак я мразя. Никой не бива да има всичко това и брат ми в добавка.

Вдигнах слушалката и набрах номера на Питър, като рязко натисках клавишите.

— Питър?

— О, здрасти, сестро. Извинявай, че стана така, но аз... ами, обещах да закарам Сюзан до баща ѝ. Може ли да се срещнем пред „Гнездото“? Вземи автобуса — ще ти платя билета, като се видим. Става ли?

— Предполагам.

— Тарани, наистина много съжалявам.

По гласа му не си личеше да съжалява. Въздъгнах.

— Да, добре. Само не закъснявай, чу ли?

— Разбира се, че няма. Обичам те, сестричке.

— Да, добре...

Но той вече беше затворил.

* * *

И така, облякох якето си на „Хоукс“ в жълто и зелено, сложих си шалчето на „Хоукс“ в жълто и зелено, и шапката ми на „Хоукс“ в жълто и зелено, и обувките с връзките в жълто и зелено. И взех автобус номер 24 до „Гнездото“ — залата на „Хоукс“ от Хедърфилд. И зачаках. И чаках. И чаках.

Не се изнервих наистина — поне не отначало. Питър често пристига в последната минута, но без да закъснява все пак. Само че тази вечер май щеше да направи изключение. Хората се точеха през вратите — едни с шапки в жълто и зелено, а други носеха цветовете на „Силвър Бей Джайънтс“ — небесносиньо и сиво. Късметлии. Те си имаха билети. Моят беше у Питър. Постепенно потокът от зрители се превърна във вадичка. После останахме само аз, пазачът и непрестанно ръмящият есенен дъжд. Отвътре се чуваше приглушеният рев на тълпите и гърмежът от високоговорителите, докато обявяваха имената на играчите.

— Ще влизате ли, госпожице?

Питър още го нямаше никакъв.

— Имаме билети — заобяснявах отчаяно, — но брат ми закъснява. Мислите ли, че мога да... мога да... — млъкнах. Усещах как лицето ми пламва. Пазачът ме гледаше.

— Предполагам, че този твой брат ще донесе билетите? — попита той.

Кимнах безмълвно, вперила поглед в обувките си. С жълто-зелените връзки. Бях готова да убия Питър.

— Но ако ме пуснете вътре, до вратата... аз няма да ходя на трибуните, нали... и когато той дойде...

— Съжалявам — отсече, — няма как. Но ако той се покаже, ще ви пусна на полувремето.

А после затвори вратата и я заключи.

Не можех да направя нищо, наистина — освен да стърча там и да подгизвам все повече. Това му е лошото да си Повелителка на Огъня. Стихията ми е доста зрелищна. Де да бях Ирма. Тя просто щеше да затвори очи и да си *пожелае* с кръстосани пръсти и пазачът щеше да я пусне. Корнелия, от друга страна, щеше малко да си понапрегне

лицето — и ключалката щеше да каже „щрак“ и да се отвори. Аз? Аз бих могла да подпаля залата за секунди. Зрелищно, както вече казах. Но не беше от никаква полза.

* * *

Питър не дойде на полувремето. Както и двайсет минути по-късно. Якето на „Хоукс“ беше подгизнало и залепнало за раменете ми. Оказа се, че новите ми връзки пускат боя и оставяха зелени петна по белите платнени части на обувките ми. На равни интервали чувах диви насърчителни викове отвътре — разгорещените развълнувани фенове на „Хоукс“ гледаха как Себ Кейн изиграва един от най-добрите мачове в кариерата си. Междувременно аз бях навън и настивах. Най-накрая се предадох и се помъкнах към автобусната спирка. Не плачех, но това беше само защото постоянно мигах и спирах сълзите.

Една кола спря точно пред мен. Колата на Питър.

— Тарани! Божичко, сестричке, наистина много, ама много съжалявам!

Не казах нищичко. Просто продължавах да вървя.

— Виж какво, колата се повреди, нямаше как...

Колата ми изглеждаше съвсем наред. Може би се беше наложило да направи някакви бързи поправки... По-скоро не бе успял да се откъсне от Сюзан Супер моделката.

Питър застана пред мен. Трябваше или да спра, или да се блъсна право в него.

— Ще взема билети за следващата седмица, обещавам!

— Те ще играят в друг град — изграчих.

— Все пак ще отидем. Ще отскочим дотам.

Изсумтях.

— Ами ако колата се повреди... пак? Май на нея не може да се разчита. Както и на някои хора, които бих могла да спомена.

— Казах ти, че съжалявам!

— Е, върви съжалявай някъде другаде. Не искам да говоря с тебе. — Шмугнах се покрай него и продължих към автобусната спирка.

— Не ставай глупава, Тарани. Вир-вода си. Качвай се в колата!

— В тая таратайка ли? Не, благодаря. Ще почакам хубавия надежден автобус.

Всъщност наистина щеше да е добре номер 24 да дойде веднага. Ако останех още малко тук, брат ми вероятно щеше да забележи глупавите сълзи, които не можех да спра.

Усетих ръката му върху рамото си.

— Тарани, случват се такива работи. Съжалявам, че стана точно тази вечер, и знам, че си разстроена. И аз сигурно щях да бъда на твое място. Но това е само един мач! Ще престанеш ли да се държиш като малко дете и ще се качиш ли в колата? И двамата се мокрим.

— Аз ли се държа като малко дете? — усетих как започвам да се ядосвам. — Значи аз се държа като малко дете, а?! Е, поне съм достатъчно голяма, че да идвам навреме на срещи. Поне съм достатъчно голяма, за да се съобразявам с чувствата на другите от време на време. Поне не съм се натискала с тъпата Сюзан, когато съм обещала нещо на *сестра си*!

— Сюзан няма нищо общо с...

— О, стига, моля те. За колко глупава ме мислиш точно? Махай се. Просто се махни. *Не искам да те виждам повече!*

Дъждът престана. И само за миг усетих как светът потръпна. Следващите ядни думи замряха в устата ми. Втренчих се слисано в Питър.

Пазителките никога, ама никога не бива да изричат подобни неща. Особено когато са ядосани.

Ирма веднъж каза на Мартин, един наш съученик, да изчезне. Той остана невидим доста дълго след това. Хората постоянно се опитваха да седнат върху него или да минат през него. Онова, което бях изтърсила аз, беше още по-лошо. Защо някой не ме спря? Ние *знаехме* колко е опасно да пожелаеш зло на някого. Безброй пъти бях съветвала Ирма да внимава. И все пак, ето ме и мен — разправям на собствения си брат, че никога повече не искам да го видя.

Погледнах Питър с пресъхнала уста. Започваше ли да изчезва? Не бяха ли започнали контурите му да се размиват? Не, той си беше там, плътен, както винаги. Но обиден. Виждах го в очите му.

— Качвай се в колата! — тросна се той.

— Питър, не исках да кажа, че...

— Тогава не го казвай!

Не. За това беше прав — макар и да не знаеше *колко* прав. Изминахме няколко пресечки в мълчание. После Питър се пресегна и лекичко стисна рамото ми.

— Хей, госпожице фишек — рече той. Често ме наричаше така, когато избухнех. — Не гледай толкова мрачно. Не е свършил светът.

— Питър, съжалявам...

— Е, и аз съжалявам.

След това мълчанието вече далеч не беше толкова неловко, но аз продължавах да се чувствам ужасно виновна и притеснена. Не биваше да го казвам. „Махай се — бях извикала. — Просто се махни. Не искам да те виждам повече.“

Питър все още си беше тук. Нищо не се бе случило. Защо тогава не можех да се отърся от чувството, че когато казах онези ужасни думи, някой ме *слушаше*?

* * *

Същата нощ сънувах сън. Въртях се. Нещо ме въртеше — отначало бавно, после все по-бързо, сякаш ме бе понесъл огромен, ала невидим въртоп. Всмуква ме — помислих си. Невидимите потоци ме дърпаха, теглеха ме навътре, а в центъра на въртопа нещо се спотайваше. Нещо древно. Нещо гладно. Нещо, което беше там от векове — слухтеше и чакаше. Потреперих насън.

2

УИЧ

— Как мина мачът? — попита Уил, докато паркираше колелото си пред „Сребърния дракон“. Беше събота сутринта — ярките слънчеви лъчи хвърляха отблясъци в локвите, останали от снощния дъжд.

— Супер — смънках.

Не ми се говореше за това. Нито ми се мислеше. Все още случилото се ме караше да изпитвам вина. Не бях разговаряла с Питър тази сутрин — след онзи сън се чувствах замаяна и натежала и когато най-сетне се надигнах от леглото, той вече бе отишъл да кара сърф. Представях си го сега — пори вълните с дъската си от стъклопласт, влюбен във вятъра и в скоростта, която той му даваше. Казваше, че когато кара сърф, никога не усеща студ. Предполагам, че е твърде преизпълнен от чувство на щастие.

Защо не му бях повярвала, когато ми каза, че колата се е повредила? Той никога не ме лъжеше — не и за важните неща. Само да бях му повярвала, нямаше да побеснея така. А ако не бях побесняла така, нямаше да кажа онова.

— Супер ли? — Уил повдигна вежди. — Само това ли ще ми кажеш? Никакъв подробен отчет за подвизите на великия, как се казваше... Себ Крийм?

— Кейн.

— Да де, същият. Ти обикновено говориш за него с часове. Какво, да не би да не е играл?

— Игра.

Блестящо при това. Бях прегледала сутринта спортния вестник.

— Е, и?

— И нищо. Това там Корнелия ли е?

Да, беше Корнелия, която се появи тъкмо навреме, за да ме спаси от разпита на Уил. Имах нужда от спасение. Когато Уил си науми нещо, тя го захапва, както куче кокала.

— Вижте какво намерих. — Корнелия размаха една дебела книга. — „Вълшебни мистерии“ от Самюъл Гудуайз. Има цели дванайсет страници за ясновидството.

Това беше проектът ни за уикенда. За магьосници ние бяхме твърде млади и макар да бяхме преживели много, продължавахме да се опитваме да придобием повече знания за способностите си. Те не са точно като онези магии, за които четете в книгите, но открихме, че все пак можем да подберем някои идеи, докато се ровим в библиотеката. Бяхме се опитали да намерим нещо за ясновидството в енциклопедията, но там пишеше, че ставало посредством кристална топка, което ни звучеше като евтин панаирджийски номер. Но според Самюъл Гудуайз то било: „Използване на Проникновението, за да изнамерим потуленото от времето, от разстоянията, от хорските хитрини.“ Казано по този начин, ни се стори, че би било полезно да се научим на него.

Ето защо двацет минути по-късно бях застрашена да се сдобия с постоянно кривогледство от виждане в пламъчето на свещта. Всичките пет — Уил, Ирма, аз, Корнелия и Хей Лин — се бяхме събрали в стаята на Хей Лин в апартамента над „Сребърния дракон“, ресторантът, който техните държат. Ирма се беше надвесила над черна тава, пълна с вода. Корнелия се бе втренчила със съмнение в купчина пръст за саксии, а Хей Лин бе подала глава през прозореца и се опитваше да се вслушва във вятъра. Уил просто ни наблюдаваше с разтворената книга в скута си. Доста често ни е трудно да определим какво точно да прави, защото нейната стихия съдържа по малко от всичко: Въздух, Земя, Вода и Огън.

— Нищо не се получава — заяви Корнелия, като боцкаше с пръст своята глинеща купчина. — Мога да кажа само, че ще е страхотно за засаждане на божури.

— Аз пък виждам само себе си — обади се Ирма. — Огледалце, огледалце от стената, коя е най-готината на земята? Само дето не е окачено на стената, разбира се.

— Тука пише, че ясновидството изисква големи умения, търпение и силна концентрацията — обясни Уил — и че суетните тринайсетгодишни момиченца, които проверяват дали не им е излязла някоя пъпка, надали ще успеят.

— Това си го измисли! — ревна Ирма и дръпна ръка от носа си.

— Само последното.

От тавата на Ирма се надигна тънка завихрена струя вода, втурна се във въздуха и със забележителна точност се метна право върху носа на Уил.

Уил се наведе.

— Да не измокриш книгата! — викна тя. — Госпожа Пеър ще побеснее!

Госпожа Пеър беше библиотекарката.

— Вярно — въздъхна Ирма и остави водата да спадне. — Но от цели десет минути аз търпеливо чакам и пак не става. Според мен книгата ти е фалшива.

— Може би трябва да сме по-... конкретни — заявих аз, размишлявайки. — Нещо като... да зададем въпрос и наистина да се съсредоточим над него.

— На висок глас ли? — Хей Лин се плъзна по перваза вътре в стаята. Беше слънчев и свеж есенен ден и лицето ѝ изглеждаше поруменяло и леко обветрено.

— Може би. Не знам.

— Що за въпрос? — попита Уил.

— Ами аз ще задам въпрос на Огъня. По-добре да е нещо, което Огънят знае.

— Ммммм — проточи замечтано Ирма. — Аз ще попитам Водата как изглежда Мат, когато ходи да плува с момчетата... На бас, че и Уил ще иска да надникне.

— Ирма! По-сериозно! — Уил се изчерви като рак.

Тя си пада по Мат. Опитва се да го скрие, но някак си личи по това как се изчервява, мига на парцали и се блъска във вратите всеки път, когато той мине покрай нея в коридора.

Аз знаех какво наистина искам да питам, но не бях сигурна дали Огънят може да отговори на въпроса ми. Въпреки това затворих очи и се замислих за снощи. Когато наговорих онези ужасни неща на Питър — кой, или какво, ме беше чуло? Ако изобщо ме беше чуло.

Отначало не стана нищо и тъкмо смятах вече да се откажа, когато почувствах... мъждукане. Усукване. Огънят беше част от него и все пак това не беше Огън — не истински. Беше нещо друго, нещо нередно, различно, изопачено. А после сякаш отново се върнах в съня

си — усуквах се, въртях се, нещо ме теглеше навътре. Само че този път имаше и глас: „Ела. Ела при мен.“

Не исках. Никак не го исках този зъл вихър и нямах нищо общо с този студен, гладен глас. Борех се да се освободя от него, да намеря обратния път. С трясък, който прокълтя в главата ми, но може би иначе бе безшумен, невидимият вихър ме пусна и гласът утихна. Грейна слънце, аз бях в стаята на Хей Лин и усещах свежия хладен полъх от прозореца.

— Някой научи ли нещо? — Уил ни изгледа поред.

Ирма се ухили.

— Ами аз разбрах, че Корнелия никога не си прибира хавлиите от пода, когато се къпе.

Корнелия ахна.

— Шпионирала си ме!

Усмивката на Ирма стана още по-широка.

— Това беше само точна догадка, да ти кажа. Но намерих пръстена, който мама изгуби миналата седмица. Макар че как ще го измъкнем оттам е съвсем друга история. Заседнал е в канала в банята.

— Някой друг?

Корнелия поклати глава. Все още изглеждаше сърдита. Хей Лин прехапа колебливо устна.

— Не съм много сигурна — рече тя. — Не беше много ясно.

— Опитайте пак тогава — предложи Уил.

Изправих се рязко.

— Не и аз — заявих. — Вие си опитвайте, щом искате, но на мен за днес ми стига.

— Тарани. — Уил се втренчи в мен. — Добре ли си... Изглеждаш... Ами, не изглеждаш добре.

Не се и чувствах добре. Чувствах се нервна. И уплашена. И бях измръзнала до кости. И все пак не можех да кажа точно защо.

— Нищо ми няма — смънках.

— Стига работа — отсече Ирма и ме прегърна през раменете. — Това момиче има нужда от чай и малко веселба. Някой да знае хубав виц?

* * *

Литрите горещ чай и смешките на Ирма развързаха мразовития възел в стомаха ми. По-късно родителите на Хей Лин ни поднесоха вечеря на една маса в ресторанта и свинското със сладко-кисел сос ме отпусна още повече. Но тъкмо когато поднасях последното късче месо към устата си с пръчиците и се чудех дали би било грубо да си поискам допълнително, видях баща ми да влиза в „Сребърния дракон“. И изразът на лицето му отново ме накара да се почувствам зле. Пак ми стана студено.

— Тарани... — подхвана той и млъкна.

Чаках безмълвно. Не смеех да попитам.

— Питър... Не се върна с другите. Сигурно скоро ще ни се обади от... от някое друго място по крайбрежието, но... майка ти мисли, че трябва да се прибереш у дома.

3

ПРЕТЪРСВАНЕТО

Беше ужасно. Чувствах се толкова зле, че направо не можех да мисля. Чух смъртно мама да говори на нещо като безкрайна редица от униформи. Гласът ѝ бе по-твърд от стомана и тя не ги оставяше на мира — изстрелваше въпрос след въпрос: правили ли са това, правили ли са онова и защо не са, а той къде е бил? Майка ми е съдия — свикнала е да си има работа с мъчни свидетели и страхът ѝ за Питър я правеше напълно безмилостна. Някои от нейните жертви имаха съвсем изтормозен вид, когато излизаха от стаята. Може би мама е трябвало да стане магьосница — от нея би излязла жестока Пазителка.

Три думи продължаваха да кънтят в ушите ми като ехото на грамаден гонг: *изчезнал в морето*. Едно лято, преди да се преместим в Хедърфилд, прекарахме две седмици в едно малко село край брега, където всички мъже бяха или моряци, или рибари. Спомням си как вървах през двора на старата църква и сякаш на всеки втори надгробен камък пишеше „изчезнал в морето“. Дори и за миг да затворех очи, пред мен изникваха старите надгробни плочи. Само че сега на една от тях бе написано името на Питър. Изчезнал в морето.

Не че някой досега ни беше казал точно това. Хората разправяха: „Той е отличен плувец.“ Казваха: „Може би там, където е излязъл на брега, няма телефон.“ Подхвърляха: „Понякога момчетата не мислят“, което може би означаваше, че Питър в момента седи в някое заведение за бързо хранене с приятел и понятие си няма, че ще се поболеем от притеснения. О, как исках да повярвам! Но гадното чувство в стомаха ми не ме оставяше.

Толкова силно исках да помогна, да направя нещо, та този ужасен мраз вътре в мен поне мъничко да се посгрее. Приготвих горещо какао, но никой не го изпи, дори и аз. Татко ми благодари и ме прегърна, но един час по-късно отнесох чашата му обратно в кухнята и излях студената кафява течност в мивката абсолютно недокосната. А

след това не можах да измисля нищо повече — само се чувствах нещастна.

„Бреговата охрана го търси — разправяха хората. — Много са добри в работата си.“

„Пратили са хеликоптер — разсъждаваха. — Без съмнение скоро ще го открият“

Никой не каза „удавил се е“. Никой не каза „загубил се е“. И никой не каза „ти си виновна“.

Но беше точно така. Знаех го. Онова, което бях пожелала в яда си, се бе сбъднало.

* * *

Измъкнах се от вкъщи възможно най-безшумно. Другите сигурно все още бяха у Хей Лин и аз имах нужда от помощта им. Не можех да се справя сама с това. Бях оставила на нашите бележка („Отивам да намеря Питър“), понеже изобщо не ми хрумваше как да обясня защо се налага да изляза, а не мислех, че ще ме пуснат без солидно оправдание. Искрено се надявах да се върна — заедно с Питър, — преди да са я намерили. Не можех да мина през ресторанта и да рискувам родителите на Хей Лин да ме видят и да се обадят на мама и татко, така че заставах на улицата пред него и много усърдно насочих мислите си към приятелките си. И съвсем скоро Уил отвори прозореца и ме забеляза. Заръкомахах ѝ да слязат долу и тя кимна.

— Намериха ли го? — попита Хей Лин, щом след малко излезе от задния вход на „Сребърния дракон“.

Поклатих глава. Всички те стояха там и явно им бе неловко. Сигурно и аз щях да изглеждам по същия начин на тяхно място. Когато се случи нещо наистина ужасно, никой не знае какво да прави. Най-сетне Ирма ме прегърна през рамо.

— Аз съм виновна — рекох със студен, мъртвешки глас, който сякаш не беше моят.

— Не ставай глупава — възрази Корнелия. — Как така?

Разказах им. Всички изглеждаха потресени.

— Но и аз през цялото време ръся ужасни неща — заяви Ирма. — Как бих могла да го избегна? Как би могъл да го избегне всеки,

който има брат?

— Може да не е заради онова, което си казала — рече Корнелия.
— Може да е просто съвпадение.

— Точно заради това, което казах е. Просто знам. Трябва да ми помогнете. Трябва да го потърсим. Трябва да го намерим!

— Не знам — рече със съмнение Корнелия. — Ясновидството нещо не се получаваше. Може би не ни е по силите.

Уил я изгледа сърдито.

— Разбира се, че ни е по силите. И естествено, че ще ти помогнем. Ирма, ти беше най-добра от всички нас. Как да го направим?

Ирма ме притисна до себе си и облегна брадичка на рамото ми. Бузата ѝ беше топла и малко ме посгря.

— Хммм — замисли се тя. — Май ще ми трябва малко повече вода, отколкото имаше в тавата. Много вода. И знам къде да я намеря!

* * *

Градината беше просторна, беше си почти парк. А оградата около нея изглеждаше много недружелюбна — явно бе поставена, с цел да не допуска посетители. Острите ѝ черни върхове стърчаха към небето като копия.

— Трябва ли да влизаме вътре? — попита Хей Лин, като оглеждаше тъмната, обрасла с бръшлян джунгла зад оградата. — Толкова е... гъста. Сигурно гъмжи от буболечки, паяци и какво ли още не.

— Не може ли просто да използваме басейна у нас? — попита Корнелия. — Много по-чист е.

— Водата в него е хлорирана — отвърна Ирма, сякаш това обясняваше всичко. — А и онази напаст, сестра ти, ще ни прекъсва на всеки пет минути. Освен това, не съм чувала досега за магьосница, която да е врачувала на плувен басейн в къща. Трябва ни малко атмосфера. Хайде, вдигнете ме.

— Чувала съм, че той веднъж застрелял един крадец — обади се Хей Лин, обгърнала раменете си.

— Кой, господин Бъкингам ли? Според мен това е само слух. А и е с единия крак в гроба. И някой е ликвидирал кучетата.

— Какви кучета? — Гласът ми изтъня и стана треперлив.

— Имаше двойка добермани. Но, както казах, вече ги няма. Хайде, да свършваме с това, докато сме още млади и готини.

Не исках. Не обичам гъмжащите от паяци джунгли, а и нямах навика да се вра по чужди градини. И кучета не обичам много, особено когато са едри, черни и свирепи. А и мисълта за господин Бъкингам и неговата пушка никак не ми харесваше. Но исках брат ми да се върне. И ако това беше цената, то...

Покатерих се на оградата.

* * *

Шадраванът пасваше по мащаби на градината — беше си цяло езеро. Посред него имаше малък остров, гъсто обрасъл с огромни тъмни азалии.

— Страхотно място — прошепна Ирма, като го сочеше с пръст.

— Защо шепнеш? — изсъска Корнелия. — Нали каза, че уж бил глух?

— Глух е — отвърна Ирма, без да повишава много глас.

Преминахме по японското каменно мостче и слязохме на острова. Голяма част от шадравана бе буренясала и затлачена с шума, но тук, в дебелията сянка на азалиите, водата беше черна и гладка като огледало. Разбрах какво имаше предвид Ирма, като говореше за атмосфера. Тя без съмнение не липсваше на това място — струваше ми се, че всеки миг ято прилепи ще излети от някоя скрита пещера.

— Така — рече Ирма и се вторачи във водата. — Да видим сега какво можем да направим!

Тя затвори очи и се съсредоточи. Водата в краката ѝ се завъртя в странни вихри и после изведнъж се слегна. Всички се втренчихме в повърхността ѝ. Не мярнахме ли небе — не сивото небе над нас, а синьо, изпълнено с чайки? После образът помръкна като загасен телевизор и отново виждахме само гладка черна вода.

Всички погледнахме Ирма. Тя поклати глава.

— Бил е по вода, но вече не е. Отишъл е отвъд Водата.

На суша? Дали имаше предвид „на суша“? Надявах се. Но къде?
— Нека аз опитам — обади се Хей Лин.

Тя вдигна ръце и изведнъж ни връхлетя свиреп леден вятър — със солен дъх на море, понесъл фина мъгла от водни капки и сол. За миг чух плисъка на вълните и крясъците на чайките.

— Бил е по вятъра — рече Хей Лин и се поколеба. — Знам, че ще прозвучи мистериозно, но е отишъл и отвъд Въздуха.

Отвъд Въздуха? Как може някой да отиде отвъд Въздуха?

— О, престани! — сопна се Корнелия. — Не виждаш ли, че я плашиш до смърт с това мистично дърдорене? Ако не можеш да го видиш, защо просто не го кажеш? Нали ви предупредих — не ни бива много в това ясновидство.

— Моля ви! — усетих как сълзите опарват бузите ми. — Корнелия, защо не опиташ ти? Може би той е... под земята, в някоя пещера или нещо такова, и затова Водата и Въздухът не могат да го видят.

За миг тя доби... твърд, но и малко уплашен вид. Когато трябва да опита нещо ново и непознато, Корнелия често е скептична и е трудно да я убедиш.

После видя сълзите ми и лицето ѝ се отпусна.

— Добре — примири се тя. — Ще пробвам. Току-виж се получи нещо.

Тя коленичи на едно коляно и положи длан върху черната глинеста пръст. *Островът се разтрепери.* Ясно се видя как лъскавите тъмни листа на азалията също затрептяха, а двойка стреснати гълъби хвъркна и отлетя надалеч. Корнелия вдигна ръка и земята утихна.

Погледнах я. Всички я погледнахме. Тя стоеше приклепнала и мълчеше.

— Е? — Не се стърпях.

Тя само поклати глава, стиснала устни. Коремът ме сви още по-силно.

— Сега ще ми кажеш, че е бил на Земята, но е отишъл отвъд нея — прошепнах най-накрая.

— Аз не говоря такива неща — смънка тя. Но тъкмо това искаше да каже — това беше видяла.

Отпуснах се върху моста. Как Питър би могъл да бъде отвъд Водата, отвъд Въздуха, отвъд Земята — и още да е жив?

— Тарани...

Беше Уил. Докосна рамото ми малко притеснено.

Погледнах я, или поне се опитах. Тъпите ми очила се бяха замъглили и нищичко не виждах.

— Аз... не знам колко ме бива в това, но и аз се опитах да задам въпрос. Попитах дали Питър е и отвъд Живота... Според мен не е.

— Как може да е жив и да е отвъд... отвъд... — Не успях да довърша.

— Не знам — отвърна Уил. — Но ако попитаме заедно, едновременно, може би ще открием откъде да започнем издирването му.

Тя призова върху дланта си Сърцето на Кандракар.

То е винаги с нея, но рядко се вижда. Обикновено се появява като прозрачен кристал с форма на перла в обковка от сребрист метал. Но точно тогава кристалът бе започнал да излъчва светлина — зелен проблясък, син проблясък, а сега — топъл розов проблясък, като малък изгрев. В този кристал има нещо: той не е просто Сърцето на Кандракар, той е сърцето на всички нас. И докато го гледах, аз се почувствах... различна. Винаги съм обичала легендата за феникса — златната птица, която отново се ражда от огъня, от собствената си пепел. Тъкмо така ме накара да се почувствам Сърцето на Кандракар тогава — сякаш ми е даден нов живот от нов огън. Усещах как безнадеждността се отърсва от мен като пепел от хартия.

Една по една Сърцето ни притегли. Сега всички го стискахме — пет ръце една върху друга.

— Мислете усърдно, момичета — рече Уил. — И питайте къде е отишъл Питър.

Онова, което правим заедно, винаги е много по-силно от отделните ни действия.

Този път се видя как земята се размърда като огромно животно, разтърсило гръб. Около нас се извиха ветрове, вдигнаха шума, пръст и езерна вода — все едно се намирахме в центъра на малък ураган. С гръм и трясък камъкът, върху който стоях, избухна в пламъци. Навсякъде около нас водата се издигна като огромна тъмнозелена стена, върху която се оформяше картина.

— Вятърът е направил това място — рече Хей Лин.

— И водата — додаде Ирма.

— И камъкът — добави Корнелия.

Аз не казах нищо. Отново усетих онзи полъх от огън, който не беше... не беше съвсем огън. Не знаех как да го определя.

Сега картината беше ясна, толкова ясна, сякаш я гледахме на киноекран. Остров — не много голям и почти изцяло от скали. Скали със странни форми. Над основата, издълбана от вятъра и вълните, се издигаха две издатини с назъбена пукнатина по средата — островът ужасно приличаше на пропукано сърце. Над него, понесени от вятъра, кръжаха чайки. Зад скалата слънцето бавно залязваше.

— Някой знае ли къде е това място? — попита дрезгаво Уил.

Хей Лин кимна.

— То е близо до Плезънс — нали се сещате, курорта. Съвсем близо до брега. Спомням си го, защото... видиш ли го веднъж, не можеш да го забравиш.

Уил въздъхна, разтвори длан и освободи кристала. Вятърът стихна. Земята се успокои. Моят огън угасна. А водата се прибра обратно в коритото. Ирма лекичко бутна една заблудена задъхваща се златна рибка от моста обратно в родната ѝ стихия.

— Има ли име? — попита тя.

Хей Лин вдигна рамене.

— И това не се забравя — рече тя. — Нарича се Островът на разбитото сърце.

И тъкмо в този миг всички ние забелязахме мъжа в парцалив костюм от туид, застанал на другия край на моста. Държеше пушка, но не се целеше в нас. Беше зяпнал — устата му приличаше на беззъбо черно „О“. Докато го гледахме, той свали пушката, врътна се и се втурна обратно към къщата колкото старите му крака държаха.

4

ОСТРОВЪТ НА РАЗБИТОТО СЪРЦЕ

Събрахме пари и наехме лодка — най-обикновена, с гребла. Но когато на борда са Повелителките на Въздуха и Водата, това едва ли беше от значение. Веднага щом брегът остана надалеч и бяхме сигурни, че никой не ни гледа, прибрахме греблата, вдигнахме платното и оставихме Хей Лин и Ирма да свършат тежката работа. Найлоновото платно веднага се изду точно от вятъра, който ни трябваше, а вълните ни тласкаха по волята на Ирма. Все едно се возехме на моторница.

Тежките тъмни облаци все още бяха надвиснали над нас и морето изглеждаше почти черно, но залязващото слънце бавно потъваше под тях и всичко — облаците, водата, лодката и ние — бе обагрено от призрачно червеникаво сияние, сякаш наблизко пламтеше пожар. Беше студено и треперех — да се бях сетила да си взема пуловер!

— Ето го! — възкликна развълнувано Хей Лин, сочейки с пръст.

Там беше. Островът на разбитото сърце. Черен на фона на залеза, валчеста издатина, която ставаше все по-голяма с приближаването ни. Най-сетне надвисна над нас като самотна планина.

— Изглежда... някак си не на място — обадих се колебливо. — Като че тук изобщо не му е мястото.

— Преди триста години го е нямало — обясни Хей Лин. — Един ден преди три века някакъв рибар едва не се сблъскал с остров, който дотогава го нямало. Учените казват, че сигурно се е появил вследствие на вулканична дейност, но хората в Плезънс все още разказват какви ли не суеверни истории за това място.

— Там има ли плаж? — попита Ирма, докато гледаше как вълните се разбиват о скалите и пръскат бяла пяна.

— Ако няма, може би Корнелия ще може да ни го сътвори — предположи Хей Лин.

Корнелия не отговори. Стискаше съсредоточено планшира — кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели. Тя не обича особено водата.

— Да го обиколим веднъж — предложих аз. — Да го огледаме.

Очите ми вече се плъзгаха по скалната повърхност и търсеха. Дали имаше нещо, някакъв знак, че Питър е тук или е бил тук? Ами ако просто бяхме тръгнали да гоним вятъра? Ако просто се самозалъгнахме? Разчитахме само на образ, видян в езерната вода. Може би Корнелия беше права. Може би наистина не ни биваше за ясновидки.

— Има плаж — посочи Хей Лин. — Там ли искаме да отидем?

Плажът беше много малък — тесен полумесец, покрит с бял пясък, пазен от две големи скални шпори, които го обгръщаха като ръце. Но върху пясъка имаше нещо... нещо...

— Да влезем в залива — подканих ги. — Май виждам нещо...

Ирма усмири разбиващите се вълни, а Хей Лин обърна вятъра, за да вкара лодката между двете скални остриета. Изведнъж Корнелия изкрещя:

— Риф! Внимавайте!

Къде? Не виждах нищо.

— Къде? — попита Хей Лин, като се оглеждаше объркано.

— Под нас! Вдигни лодката. *Ирма, вдигни лодката!*

Изведнъж и аз го видях — нещо черно, остро и жестоко във водата под нас, като зъби, които чакат да ни схрускат. Ирма заръкомаха трескаво и лодката изскочи като тапа на гърба на огромна, внезапно връхлетяла вълна. Разнесе се стържене — рифът бе одрал корпуса. Стрелнахме се през тесния отвор — бързо, прекалено бързо — и едва не се разбихме в брега... Лодката се разтресе, подскочи и се килна на една страна. Изсипахме се навън като грахчета от консерва. Струва ми се, че чух Корнелия да пищи, а после вече бях твърде заета с това сама да пляскам и да крещя — спънах се, кашлях и плюех, защото бях нагълтала солена вода. Не искам да се удавя — помислих си, и в същия миг разбрах, че няма да се удавя. Не и когато водата бе дълбока една педя.

Изправих се на колене, после на крака и си нагласих очилата, които за малко да изгубя. И другите се бяха изправили — потресени, ала невредими. Дори и на лодката ѝ нямаше нищо — само няколко

плитки драскотини по стъклопласта на корпуса, като да бе одрана от твърде едра котка.

Прецапах до брега и се запътих към предмета, който бях съзряла да стърчи наполовина във водата. Той мъждукаше в бяло в сгъстяващия се сумрак, нашарен с весели сини и жълти надлъжни райета. Беше сърфът на Питър. Или по-скоро назъбеният му пречупен край.

* * *

Мразех този остров. Всяка негова кална, скалиста, нацвъкана от птиците педя. Щом слънцето залезе и мракът се сгъсти, ние го претърсихме. Катерехме се къде ли не — по назъбени камъни, газехме в останали от прилива локви, драпахме по хлъзгави скалисти склонове, покрити или с птичи тор, или толкова хлъзгави от пяната и водораслите, че нямаше къде да закрепим ни ръка, ни крак. Викахме ли викахме, докато всички пресипнахме. Най-накрая се върнахме на плажа мокри, премръзнали и капнали, без нищичко да сме намерили.

— Вече е много тъмно — рече Хей Лин. — Може да го подминем, без изобщо да го забележим. А пък с всичките тия камънаци и пукнатини току-виж някоя от нас си счупила глезена. Или още по-зле.

Гласът ѝ трепереше от студ. От мястото, където седях, облежната на преобърнатата ни лодка, чувах как зъбите ѝ тракат.

— Да запалим огън — предложих. — Няма защо да мръзнем.

Но нямаше кой знае какво за горене. На този остров не растяха дървета — имаше само камъни, птичи тор и тук-там мъхове. Но аз знаех как да се справя. Събрахме куп водорасли и камъни и аз призовах Огъня да ги запали. Пак бяхме уморени, гладни и нещастни, но поне можех да се погрижа да ни е топло.

Корнелия имаше шоколад в джоба на шикозното си люляково яке. Беше малко поразмекнат, а и мокър, разбира се, и на всяка от нас се падна само по едно малко квадратче. Но дори и с лекия привкус на морска сол беше далеч по-добре от нищо.

— Благодаря — казах.

Тя само кимна. Седеше на един камък, подгънала крака настрани като русалка. Не знам как го прави. Останалите приличахме на парцаливки, но тя успяваше да изглежда така, сякаш косата ѝ нарочно е разрошена от вятъра, като че някой стилист току-що е подредил всеки копринен рус кичур за модна фотосесия. Май това се нарича стил. Щеше ми се и аз да притежавах повечко от него.

Вгледах се в огъня. Не че наистина очаквах да видя нещо — просто нямаше какво друго да правя и това ме поуспокои. Безнадеждността отново се бе върнала. Сърфът на Питър беше тук, но него очевидно го нямаше. Но къде ли можеше да отиде, освен обратно в морето? Само че Ирма каза, че не бил във водата. А Уил — че не е отвъд Живота. Вкопчих се в това. Нямаше за какво друго.

Чувствах се толкова уморена. Уморена от гребането, от плаването, от това, че не се удавих, и от катеренето на всички тези гадни, хлъзгави, отвратителни скали. Но още повече бях уморена от това, че ме изпълваха толкова много страх, надежда и нещастие едновременно. Седях на пясъка, опряла гръб на лодката, вече сгрята от огъня. Завъртях глава и я отпуснах върху грапавия стъклопласт. И изведнъж, без да искам, заспах.

* * *

— Тарани! — беше Хей Лин, която ме раздрусваше. — Събуди се! Погледни!

Започнах да се боря със съня — сън, изпълнен с гниещи водорасли и надгробни камъни с надписи „изчезнал в морето“. Вонята на водорасли си беше съвсем истинска — след като заспах, огънят бе угаснал и тлеещите водорасли, които горяхме, воняха ужасно.

Да погледна какво? Очилата ми бяха паднали. Бутнах ги обратно на носа си. И го съзрях.

Беше толкова слабо, че го виждахме само защото огънят беше угаснал и без него беше съвсем тъмно. Слабо зеленикаво сияние, призрачно и почти флуоресцентно — като онези светещи в тъмното черепи, дето ги продават за Хелоуин. Сякаш идваше *от недрата* на острова.

— Какво е *това*? — възкликнах.

— Все едно някой е забравил да затвори хладилника — обади се Ирма. — Само дето този хладилник е много *голям*.

Понякога изглежда така, сякаш Ирма нищичко не може да приеме на сериозно. Но в известен смисъл се разбираше какво има предвид — беше все едно влизаш в тъмна стая и виждаш как светлината се процежда покрай ръбовете на недобре затворената врата на хладилника. Този ръб не беше гладък и прав, а назъбена пукнатина, дълга поне десет метра.

— Светлината от нашия хладилник *не е зелена* — обади се Хей Лин.

— Обаче тази е — отвърна Уил. — И според мен ще е по-добре да открием откъде идва.

Тя се закатери по скалистия склон над плажа към мястото, където започваше дългият процеп.

— Не съм убедена, че това ми харесва — заяви Ирма, като никога сериозна и малко поукротена. — В това сияние има нещо нередно.

Но Уил вече беше преполовила склона, а каквото и да излъчваше тази светлина, усещах, че тя имаше нещо общо с Питър. Затова я последвах. А Хей Лин се плъзгаше нагоре по скалата покрай мен без никакви усилия, все едно не тежеше и грам. Така е, когато си Повелителка на Въздуха. Никаква мускулна треска и счупени нокти като нас, по-земните простосмъртни.

— Дълбок е! — подвикна Уил отгоре. — Според мен би могъл да бъде вход на нещо като пещера.

Опитах се да се катеря по-бързо — бях едновременно напрегната и развълнувана. Може би Питър беше под земята, както отначало си бях помислила. О, моля те, умолявам, нека той да е добре! Прогоних мислите за счупени глезени или, още по-зле, за строшени гръбнаци и черепи. Може би пещерата беше толкова дълбока, че просто не ни е чул, когато го викахме.

Лицето на Уил изглеждаше причудливо, осветено отдолу от угнетяващата зелена светлина.

— Трябва да намерим някакъв начин да слезем там — рече тя. — Ще е хубаво и да се справим без никакви счупени кости. Пропастта е почти отвесна и не ѝ виждам дъното.

— Можем да се завържем една за друга — предложи Хей Лин. — А и аз мога да помоля... да помоля Въздуха да ни крепи.

— Можеш ли? — усъмних се. — И четирите?

— Мисля, че да. Или можем да се спуснем две по две, вероятно така ще е по-безопасно.

— Нямаме въже — посочи Уил.

Хей Лин се усмихна.

— Може би. Но на мен връвчици не ми липсват...

Вярно беше. Хей Лин си пада по всякакви връвчици. С каквото и да е облечена, по нея винаги има поне три-четири връвчици и ленти в ярки цветове.

— По-просто ще е да го направя аз — обади се Корнелия и вдигна ръка.

Разнесе се грохот и тътен от падащи камъни — земята започна да изменя формата си.

— Внимавай! — извиках. — Питър може да е там долу!

Корнелия веднага престана.

— Извинявай — измънка тя. — Не се сетих. — Вгледа се в пукнатината. — Не е съвсем завършено — установи тя, — но според мен можем да го използваме, стига да внимаваме.

В зеленото сияние се стелеше прах, гъст като дим. Доста време мина, докато се уталожих достатъчно, че да видя какво е сътворила Корнелия.

Вероятно преди да я прекъсна, тя е искала да направи стълбище, но сега разполагахме само с редица от груби скалисти издатини, като перките по гърба на дракон. Беше права. Можехме да слезем по тях, стига да внимаваме.

— Е — рече Уил. — Според мен няма какво да чакаме. Да вървим.

Бавно заслизахме надолу.

Миришеше — странен мирис на жар и стар камък. Не знам дали беше жежко заради творението на Корнелия или заради онова, което излъчваше зелената светлина. Тя сякаш бе навсякъде около нас и ни обгръщаше като скалите, които ни притискаха от всички страни.

— Чувствам се като плънка на сандвич — смънка Ирма зад гърба ми. — Сандвич от много корав хляб!

Нямаше кой знае колко пространство, наистина. На места тесният скален пласт се спускаше почти отвесно надолу и пръстите вече ме боляха от вкопчването в малките издатини на стълбата на Корнелия. На други места беше по-равно, но и по-тясно, и се налагаше да пълзим на четири крака, а в една особено гадна теснина — и по корем.

— Колко още? — изпъшках към Уил.

— Не виждам — смотолеви тя в отговор.

Като че пълзяхме и се влачехме и драпахме в зеленикавия полумрак половината нощ. Дали подобни скални пластове можеха да се спускат под морското равнище, без да се наводнят? Не знаех. И, разбира се, морското равнище зависеше от неща като приливите. Де да не се бях сетила за приливите! Ами ако водата изведнъж се втурне в пукнатината? Дали изобщо ще успеем да избягаме?

Няма да се удавиш, сгълчах се сурово. Зад гърба си имаш Повелителката на Водата. И не, тунелът всъщност не се стеснява около теб, и да, всъщност има достатъчно въздух за дишане, макар и да мирише странно. Я се стегни!

Изведнъж се блъснах в Уил. Тя беше спряла рязко точно пред мен.

— Вижте — прошепна тя. — Мисля, че пристигнахме.

Пропълзях към нея на четири крака, докато не съзрях онова, което гледаше тя. Малко по-напред тунелът рязко се разширяваше, а в скалата бяха издълбани стъпала — стъпала, които никак не приличаха на недовършените драконови перки на Корнелия.

Запридвижвахме се предпазливо напред. Забелязах, че Уил стиска в шепата си Сърцето на Кандракар. Не знаех дали просто за успокоение, или за да бъде готова, ако ни нападнат. Стъпалата водеха до голяма пещера — наполовина изсечена в скалата, наполовина естествена. И макар вътре да нямаше никого, тя оставяше впечатлението, че не е празна. Вътре имаше нещо, което не дишаше и не се движеше като нас, и все пак някак си бе живо. В широкия и странно издълбан каменен басейн нещо се вихреше, трептеше и сияеше мъждиво с плътна фосфорна светлина. Вихър, като в съня ми. Водовъртеж. Втренчих се в него и ми прилоша.

Подът на пещерата бе покрит с фин пясък. А в пясъка нечия ръка бе надраскала небрежно:

„Влез, малка магьоснице, ако смееш.“
Точно до надписа бе оставен часовникът на Питър.

5

ДА ВЛЕЗЕ, КОЙТО СМЕЕ

Приклеках на посипания с пясък под и внимателно вдигнах часовника на брат ми. Беше съвсем нов — подарък за рождения ден от мама и татко.

— На Питър ли е? — попита Уил.

Кимнах — бях изгубила дар слово.

— Значи някой го е взел — заключи тя. — И някак си го е прекарал през *онова*. А ти трябва да го последваш.

Всички се взирахме във водовъртежа — мъждиво зелен, вихрещ се като вода, трепкащ като огън.

— Ирма... — повиках я. Но тя само поклати глава. Трепереше.

— Това нещо няма и да го докосна — отсече тя. — То не иска мен. Не ме слуша. Не е вода.

Коленичих до ръба на водовъртежа и предпазливо топнах пръст в него. И го отдръпнах с вик.

— И огън не е. То ме изгори! Огънят не би ме опарил.

Уил го огледа внимателно с очите на Пазителката, на която нито една стихия не бе чужда.

— То е... едновременно и двете и нито едното, нито другото — прозря тя. — Воден огън. Съчетание от Вода и Огън.

Всичките се облецихме. Водата и Огънят не се съчетават. Никога. Не могат.

Само дето излизаше, че се бяха съчетали.

— И как точно ще минем през това? — прошепна Ирма.

Поклатих глава. Не знаех. Но просто трябваше. И този, който бе отправил предизвикателството, явно смяташе, че *има* начин, стига да посмеем да го приложим.

— Да попитаме Сърцето — предложи тихо Уил и го призова върху дланта си. В тази пещера, в злото зелено сияние на водовъртежа, светлината на Сърцето беше чиста и прозрачна, като пролетен дъжд.

Всички заедно го стиснахме и оставихме нежното му сияние да ни обгърне.

— Сърце на Кандракар — рече Уил съвсем смирено, сякаш се молеше. — Покажи ни пътя.

Казах, че Водата и Огънят никога не се съчетават. Така е. Но в Сърцето на Кандракар те се срещат, защото то ни събира всичките, и в него има място за всички наши противоположности. Двете с Ирма сме напълно различни обикновено. Но когато държим Сърцето, сме по-близки и от сестри.

Сякаш топлина преминава през теб — само че не е топлина. Почти като болка е — но се чувстваш толкова щастлива, че чак ти се доплаква. Като че трае вечно — но когато свърши, съжаляваш, че е станало толкова бързо.

Затворих очи и знаех, че всички виждаме едно и също — огромната зала със сводест таван и колони, които сякаш се губеха в безкрайността. Светлина, същата като сиянието на Сърцето. А в центъра ѝ — присъствие: нежно, ала силно, и милостиво.

Добре дошли, Пазителки.

Беше гласът на Оракула. Разказах всичко за сърдитите си думи и изчезването на Питър, но усещах, че няма нужда — Той вече го знаеше.

— Аз съм виновна — проплаках, — не биваше да го казвам.

Желанията наистина притежават голяма сила, за добро или за зло. Особено желанията на една Пазителка.

Оракулът се усмихна и вината ми някак олекна, а мразовитото нещастие вътре в мен се стопли.

Кураж! Думите ти са били неразумни, но в тях няма дълбока злоба. Или си искала да навредиш на брат си?

— Не!

Е, добре. Много по-големи грешки всеки ден отминават безнаказано. Твоята те е довела тук, пред това предизвикателство, и трябва да вярваш, че за него си има основание. Без грешки няма осъзнаване и израстване, и твоето дребно залитане може да доведе до голямо добро. Може би една древна несправедливост ще бъде поправена.

— Но водовъртежът... Не знаем как да преминем през него. Не знаем какво е това.

Почувствахме нещо, почти като въздишка. После Оракулът отново заговори:

Чуйте. Трябва да ви разкажа една история. Някога, много отдавна, имало едно момиче, не много по-голямо от вас. Тя притежавала магически способности — не повече от всекиго, но все пак владеела малко магията. И я използвала за дреболии — да подчинява мъже и жени на волята си. Но един ден видяла един младеж и пожелала да я обикне. Ала той бил упорит в предаността си към друга. Затова нашата малка магьосница се опитала да накара другото момиче да изчезне. И почти успяла — не със собствените си сили, а с помощта на много зли и гладни духове от отвъдните светове, които се отзовали на повика ѝ. И изведнъж вече не била съвсем в своя свят, но още не била и в техния. Тогавашните Пазителки победили извиканото от нея зло, но в суматохата младата магьосница намерила ужасен начин за бягство. В капана между световите нейната малка магия отключила много по-голяма. Тя изчезнала във вихъра на неестествена магия, огромен хаос, който я всмукал и я завъртял надолу, така че тя за броени мигове се изплъзнала от Пазителките.

Очите ми неволно се разшириха.

— Това ли? Това ли е вихърът?

Да. Пазителките не посмели да доближат вилнеещия хаос. Успели само да издигнат този остров, за да го потулят и закрият, така че никой друг да не бъде погълнат от него.

— Но какво станало с магьосницата?

Не зная.

Това стресна всички ни. Бяхме убедени, че Оракулът знае всичко.

— Как... как така?

Оракулът издигна ръце. Между дланите му се въртеше извит обръч, приличащ на осмица.

Знаете ли какво е това?

Е, ненапрасно ми викаха „царица по математика“.

— Лентата на Мьобиус. Нещо като... двуизмерна безкрайност.

А сега?

Фигурата леко се измени. Изведнъж се превърна в истинска осмица. Само два свързани кръга, единият много по-малък от другия.

— Това е... нищо. Най-обикновена осмица.

А какво стана с безкрайността?

— Не... не разбирам.

Магьосницата намерила начин да изкривява природата. Хванала малка частица от времето и пространството в отделна примка. Като малкото кръгче тук. Аз виждам големия кръг на безкрайността — но не мога да проникна в нейното малко изкривено кръгче. Ала мисля, че ти ще можеш, защото тя така иска. Чу ли нейния зов?

Спомних си гласа — онзи студен и гладен глас, който каза „Ела...“, и потреперих.

— Искаш да кажеш, че трябва да се оставим това нещо... да ни всмуче?

Това беше Ирма. Гласът ѝ звучеше възмутено.

Смятам, че ще направите каквото трябва. Доверете се на сърцето си.

Залата с колоните изчезна. Присъствието на Оракула постепенно избледня.

Спогледахме се ужасени.

— Толкова е студен, че изгаря... — прошепнах.

— Отвратителен е — заяви Корнелия. — Неестествен.

Как Питър бе минал през него? Нямаше къде другаде да е отишъл. А това явно бе отговорът как някой можеше да е отвъд Водата, отвъд Земята и отвъд Въздуха, и все пак не и отвъд Живота. Надявах се.

— Може би Сърцето ще ни пази като щит — обади се Уил с изтънчал гласец.

— Аз... мога да отида сама — предложих. — Питър е мой брат.

— Без такива! — отсече Ирма. — Онова нещо там иска Пазителка. Но хайде да му дадем повечко, отколкото си е пожелало — не една, а пет.

Тя се протегна лениво и като че стана малко по-висока. И после започна да се преобразява. Уил на мига направи същото и останалите я последвахме. Скоро в пещерата вече нямаше пет уморени мърляви момичета по пуловери, джинси и маратонки. Както обикновено го обяснява Ирма, когато сме в магическите си образи, сме нещо друго. Не е само заради крилцата или дрехите, макар и двете да изглеждат добре. Трябва да ни видите, за да разберете. Корнелия е елегантно съвършена, както винаги. Странното е, че и ние, останалите,

изглеждаме съвършено. Не си приличаме — никак даже. Хей Лин си е съвсем Хей Лин. Уил е още повече Уил. Сигурно дори и аз изглеждам съвършено по своя си начин. А и *чувството* е съвсем различно — самоувереност, като у дива котка, че можеш да направиш кажи-речи всичко. Това имах предвид, когато казах, че да си Пазителка на Кандракар е забавно. Понякога е толкова забавно, че чак забравяш своята мисия — да спасяваш света. Само че този път не бяхме тук, за да спасим света, а брат ми Питър. И нямаше как да го забравя.

— Ако ще влизаме — обадих се, — да влизаме!

Стъпихме на ръба на скалата.

Хванати ръка за ръка, почти обграждахме дупката, в която се вихреше въртопът. Ирма огледа гадната, зелена, не съвсем вода.

— Обикновено предпочитам ваните си по-горещи... Е, хубаво.

— Сърце на Кандракар, закриляй ни — призова Уил, затворила очи.

И скочихме.

* * *

Не искам никога повече да го правя. Никога. Обгърна ме такъв свиреп студ, че ме опърли като пламък. Натиск, толкова жесток, че не можех да дишам. Ръката на Хей Лин веднага бе изтръгната от моята. За няколко отчаяни мига се вкопчих в Уил, но после откъснаха и нея от мен, а аз закръжих и се замятах в празнотата — сляпа, глуха и сама, и това продължи цяла вечност. Не повече от няколко удара на сърцето ми, ала пак си беше вечност. Безкрай. Само дето свърши. За миг останах с потресаващото впечатление, че падам върху... таван? После нещо ме удари силно на няколко места едновременно и за няколко мига на вцепенение всичко стана тъмно и неподвижно. Доста време мина, докато успях да погледна нагоре.

— Какво стана... — измърмори Хей Лин със зашеметен глас. — Да не би... да имаше земетресение?

Всичко беше само сън. Изобщо не бяхме скочили. Бяхме пак там, откъдето започнахме. Или поне така ми се стори, когато най-накрая се надигнах, изплюх шепа пясък и огледах обстановката.

Просторна подземна зала. Изсечен в камъка басейн. Покрит с пясък под. И всичко — осветено от мъждивото зелено сияние на водовъртежа.

Ирма се бе изправила и се оглеждаше със същия смаян израз, който вероятно бе изписан и на моето лице.

— Но ние току-що... току-що излязохме от... — Тя се вторачи в зеления водовъртеж.

Уил изглеждаше като премръзнала. Докоснах с тревога лицето ѝ. Кожата ѝ беше хладна, влажна.

— Добре ли е тя? — притесни се Хей Лин.

— Не знам — рекох и се опитах да внеса някаква яснота. — Къде сме? Дали изобщо... сме помръднали?

— Разбира се! — заяви Корнелия с тон, който предполагаше, че всеки идиот би могъл да го забележи. — Тук стъпалата са от другата страна на залата.

И беше права. След като се вгледах по-внимателно, видях очевидното. Дори нещо повече — водовъртежът в басейна тук се въртеше *обратно* на часовниковата стрелка, а не като преди. Тази зала не беше *съвсем* същата като онази, която току-що напуснахме: беше неин огледален образ.

Уил се размърда. Ирма ѝ помогна да седне.

— Пристигнахме — съобщи ѝ тя. — Където и да се намираме.

— О — немошно изпъшка Уил, — много прилича на... на мястото, където бяхме досега.

И тогава застина напълно неподвижна. От гърлото ѝ излезе хъхрене.

— Уил? Какво има?

Тя не промълви. Тогава Хей Лин посочи Сърцето, което бе паднало на пясъка от гърчещата се в конвулсии ръка на Уил.

— Вижте!

Сърцето на Кандракар вече не бе идеална сфера от прозрачна пулсираща светлина. В центъра му се бе появила тъмна зеленикава назъбена черта, като пукнатина върху порцеланова чиния.

— Вижте — прошепна отново Хей Лин. — Сърцето е разбито.

Четирите стояхме и го гледахме напълно зашеметени, а Уил продължаваше да седи на пясъка и да трепери. Как можеше Сърцето да

е разбито? Това беше Сърцето на Кандракар, не някоя евтина дрънкулка от цветно стъкло.

— Само е пукнато — измънка Ирма с надежда. — Не е като да се е счупило *наистина*.

— Не е наистина ли? — изимитира я Корнелия. — Какъв блестящ анализ, госпожице Леър!

— Ох, Корнелия, млъкни — въздъхна Ирма. — Вечно ти знаеш всичко...

— Млъкнете и двете! — срязах ги. — Уил е зле!

Трудно беше да се каже на тази ужасна зелена светлина, на която всички изглеждаха болни, но ми се струваше, че лицето ѝ е много бледо. Пепеляво. И се тресеше цялата.

— Уил? — Докоснах челото ѝ. Беше мокро от пот.

Тя отвори очи, после бързо ги затвори отново.

— Вие ми се свят — изхлипа тя. — Тарани... *боли*.

— Къде? — попитах.

— Навсякъде! — Гласът ѝ трепереше. — Вътре!

— Можеш ли да се изправиш?

— Май да. Ще опитам.

Задъхваше се, дъхът ѝ излизаше на пресекулки. Двете с Корнелия ѝ помогнахме да седне удобно върху скалата. Хей Лин вдигна счупеното Сърце и го постави в треперещите ѝ ръце. Уил се втренчи в него и очите ѝ се насълзиха.

— Аз трябваше да се грижа за него — изстена тя.

Звучеше напълно сломена.

— Не си виновна ти. — Погалих я по ръката. — И не е... — поколебах се, — не е счупено. Може би ще намерим начин да го поправим.

— Да бе — измърмори под носа си Корнелия, — само ще изтичаме до най-близката бижутерия...

Изгледах я страшно.

— Ти пък какво знаеш, Корнелия? Това е магически предмет. Може би магията ще го излекува.

— Ще попитаме Оракула — предложи Хей Лин. — Когато се върнем... когато се върнем на правилната страна на вселената. В момента все още ни предстои да намерим Питър.

— Според мен е добре Уил да остане тук — обади се Ирма. — Не бива да ходи никъде. Може би и една от нас трябва да бъде с нея.

Но Уил поклати глава:

— Не. Заедно. Трябва да останем заедно.

Тя се опря на ръба на скалата, изтласка се нагоре и се изправи на крака, прегърбена и разтреперана.

— Сигурна ли си? — усъмних се.

Тя кимна:

— Абсолютно.

Лицето ѝ изглеждаше бледо, ала решително.

— Добре тогава, да вървим.

Обърнах се и се запътих към стълбите.

— О, типичен Огън — обади се Корнелия.

Врътнах се.

— Какво?

— Такова. Втурваш се, без изобщо да си правиш труда да поговориш за това, да направиш план.

— Как да направим план?! Ние нищичко не знаем за това място!

— Да, добре. Да бъде, както ти казваш.

Беше ми втръснало от госпожица Корнелия.

— Той ми е брат и аз ще го потърся! — отсякох и продължих нагоре, без да чакам отговор.

— Чакай! — затича се след мен Ирма. — Идвам с теб.

* * *

Стъпалата бяха повече и много по-широки от онези на Острова на разбитото сърце. Личеше си, че някой ги използва доста често — бяха гладки и излъскани от употреба. И това тук беше истински тунел, не груба пукнатина, през която едвам успяваш да се провреш. Тук можеше да се изкачиш прав чак до повърхността.

Скоро видях бледа светлина в края на тунела. Забавих ход до по-предпазлива крачка и накрая се запрокрадвах напред на четири крака. Постоянно мислех за студения гладен глас и за думите на Оракула: ние бяхме тук, защото някой искаше да дойдем тук. Същият онзи „някой“, написал ни бележка в пясъка — „Влез, малка магьоснице, ако смееш“.

Струваше ми се добра идея да предположим, че би могъл да ни очаква комитет по посрещането и че то може да не е от онези, срещу които би искал да се изправиш неподготвен.

Нямаше никого. Искам да кажа, никого в непосредствена близост. Голите скали на острова бяха пусти. С изключение на това обаче, ние съвсем явно се намирахме сред гъмжащ от хора град.

Навсякъде покрай нас морето бе покрито със салове, платна и подвижни мостчета, с къщи лодки и гондоли, шлепове, плоскодънни лодки и всякакви други плавателни съдове, известни на човека. А имаше и доста, за които бях убедена, че никой никога не е чувал. Някои от лодките бяха толкова големи, че можеха да поберат градина, на други имаше фонтани и ниски кули. Много от тях бяха свързани помежду си с живописни мостчета. Над всичко това небето беше тъмно и черно като черна дъска, върху която нищо не е написано. Нямаше ни луна, ни звезди. Като го погледнах, се разтреперих — толкова чуждо и празно бе. Бързо сведох очи.

Светлината, която бяхме видели, идваше от морето. Бледо, перлено сияние се процеждаше от дълбините — трепкащо блещукане, което караше всичко, което виждам, да изглежда не съвсем реално. И все пак там долу явно имаше истински хора, макар и никой от тях да нямаше човешки облик. Повечето обитатели ми напомняха на... ами, на жаби. Извън водата те се клатушкаха не особено елегантно върху късите си крака с плавници, а гладката им кожа без косми бе изпъстрена с петна в най-различни зеленикави нюанси. Малцина си правеха труда да използват мостовете. За да се прекачат от една лодка на друга, те просто цопваха във водата, леко като амфибии. Морето гъмжеше от тях, както и саловете и платформите.

— Приличат на жаби! — прошепна Ирма. — Само че много едри жаби.

Кимнах. На ръст бяха почти колкото човек, поне повечето. Не изглеждаха особено зловещи или опасни. Но от време на време те се разпръскваха и правеха път на нещо много по-едро и хищно на вид: люспести влечуги с остри зъби и с ред шипове по гръбнака, които дори и от разстояние изглеждаха остри като бръснач. Ако повечето обитатели на морето приличаха на жаби, то тези напомняха динозаври.

— Май точно от тия люспестите трябва да се притесняваме — прошепнах. — Изглеждат... грозни. И щом ни зърнат, ще разберат, че

сме чужди тук.

Ирма изсумтя.

— Ако не мога да убедя тумба влечуги и амфибии с плавници, че изглеждаме съвсем като тях, то да не съм Повелителката на Водата, за която се мисля!

— Но също можеш и да убедиш Водата да ни позволи да дишаме под повърхността, ако се наложи? — обади се Уил.

Ирма като че се позамисли.

— Мисля, че да — рече тя най-накрая.

— Мислела била — апострофира я Корнелия. — Е, добре. Да побързаме и да ѝ доверим живота си.

— Защо се държиш така? — попитах.

— Как?

Самата невинност, като че не знаеше.

— Подигравателно. Саркастично. Гледаш все да скастриш някого.

— Ами извинявайте — викна Корнелия. — Просто се опитвам да бъда гласът на разума тук. Все някой трябва да бъде.

— Ама кой те е наел да го вършиш?

— Не може ли по-тихо? — намеси се Хей Лин. — Освен ако не ви се иска ужасно онези острозъби твари долу да ни чуят?

Наоколо — само сърдити погледи. Дори и Хей Лин, която винаги е толкова жизнерадостна, изглеждаше напрегната и раздражителна.

— Аз слизам долу — заявих. — Ако Ирма ми помогне. Може би някой ще знае къде е Питър.

— Ще ти помогна — съгласи се предано Ирма. — Хубаво е да знаеш, че все някой ти има доверие.

— Е, най-малкото някой трябва да остане тук и да пази залата, за да могат оцелелите — ако има такива — да запазят поне минимален шанс да се завърнат в Хедърфилд.

— Предлагаш се за доброволка ли? — учудих се.

— Щом така искате — отвърна Корнелия. Изглеждаше малко засегната.

Съвестта ме загриза. Обикновено не се делим така. Но точно в момента, в сегашното ѝ настроение, наистина не ми се щеше Корнелия да е наблизо. А и беше добре някой да пази залата. Нали?

— И аз ще остана — обади се Хей Лин. — За всеки случай.

Корнелия кимна неохотно:

— Не се налага. Но бих искала... искам да кажа, вероятно не е разумно да оставам сама.

Уил изглеждаше нещастна.

— Трябва да се държим заедно — изпъшка тя. — Така сме по-силни.

Не точно сега, помислих си — не и както постоянно си ходим по нервите една на друга и спорим и се караме за всичко.

— Още си бледа — казах на Уил. — Можеш да останеш с Корнелия и Хей Лин, поне докато двете с Ирма не разберем какво става.

— Не — твърдо поклати глава Уил. — Имам предчувствие... Трябва да дойда. А и съм много по-добре.

Не изглеждаше така. Но от всички Пазителки, Уил бе най-добрата ми приятелка и се радвах, че ще е с мен.

6

РЕБ

В този град много бързо можеше да ме хване морска болест. Нямахме почти нищо твърдо, или поне не онова „твърдо“, както е на сушата. Всичко се люшкаше и клатушкаше заедно с движенията ни и морското вълнение. И макар по повечето салове и мостове да имаше лампи и фенери, светлините бяха предимно в морето. Не отражения на повърхността, а долу в дълбините — трепкаха, блещукаха и от тях водата сияеше като нечий плувен басейн нощем.

Ирма се беше втренчила надолу като омагьосана.

— Дълбоко е цели километри — възкликна тя.

За километри не бях сигурна, но беше съвсем ясно, че този град е като айсберг: девет десети от него се намираше под повърхността.

Илюзията на Ирма като че действаше — май никой не ни обръщаше внимание. Около нас хората жаби се движеха в постоянен поток — някои забързано, все едно по работа, други се клатушкаха и плуваха спокойно без определена посока.

Изведнъж водата се раздвижи. Плискане и пронизителни викове и нещо, което прозвуча почти като ръмжащ смях. После рев и пак плискане и от водата, плътно следвано от чифт особено грозни влечуги, изскочи гладко, напръскано със зелено тяло и се приземи с шляпване на палубата право в краката ни. Отстъпих неволно назад, подхлъзнах се и едва не се стоварих върху жабешкото тяло пред мен.

— Тъъъ! — възкликна жабчето и се претърколи встрани, после скочи на крака и побърза да офейка. И почти успя, но аз го бях забавила. То се втурна да се шумугне в някакъв тесен отвор на една лодка къща, когато люспеста лапа го сграбчи за врата. Момчето жаба нададе ужасен вой, а после и тънък писък на болка, когато друго от влечугите нехайно го блъсна в стената и го приклещи до нея с покритата си с шипове ръка.

Останалите хора жаби на лодката замръзнаха на място. Последва всеобщо шляпане и само за миг тълпата просто се стопи — изпокри се

в сградите и във водата, така че горкото момче жаба, не по-голямо от осемгодишно човешко дете, остана само с похитителите си. И с нас.

Най-едрото от влечугите зина и показа зъби, които биха предизвикали завист дори у крокодил. Кожата на момчето жаба побледня от маслинено до мръснобяло. После влечугото вдигна ръка за удар.

— Спри! — изкрещях.

Привличането на вниманието им може би не бе най-умното нещо на света, но как можех просто да стоя и да ги оставя да правят... каквото смятаха да правят с такава малка и безпомощна жертва!

— Пуснете го!

По-дребното влечуго все още държеше момчето приклещено до стената. Другото бавно се обърна и ме изгледа. Неволно потръпнах. Тези бледожълти очи, тази зъбата усмивка — последната ми среща с подобно нещо бе в един кошмар.

— Крадецсс — изсъска то. Вдигна лапа, за да разтвори гънките на подобната на рибарска мрежа тога, с която бе облечено, и ми показа някаква значка — приличаше на корона, златна на зелен фон. После ми обърна гръб, сякаш това обясняваше всичко, и отново вдигна ръка.

О, не, няма да направиш това — помислих. И подпалих тогата му.

За миг то просто се блещеше срещу пламъците с озадачен израз на люспестата физиономия. После ревна от ужас и ги заудря с две ръце. Можеше да скочи зад борда, но най-простото решение май не му хрумваше.

По-дребното влечуго отначало изглеждаше също толкова смаяно. После пусна момчето и се дръпна от огъня. То веднага се плъзна настрани, сграбчи ръката ми и се шумугна в отвора, към който се бе устремило преди, и ме помъкна със себе си. Бях толкова изненадана, че дори и не се опитах да се съпротивявам. Щом то докосна решетката на отвора, тя се отдръпна встрани и влязохме вътре. Момчето жаба беше първо. После аз. След това Ирма и Уил, които в последния миг се бяха вкопчили в левия ми глезен. Падахме доста време и накрая тупнахме на дъното на някаква тръба.

Май че беше въздушна шахта. От мястото, където седяхме, тръгнаха в три различни посоки други тръби — и всичките се спускаха надолу. Единственият път нагоре беше хлъзгавата тръба, по която

току-що се бяхме спуснали, и изкатерването нагоре по нея изглеждаше почти невъзможна задача. Във всеки случай там горе вероятно ни чакаха две много ядосани влечуги.

— Страхотно — измърмори Ирма. — И сега как ще се измъкнем *оттук*? — тя изгледа сърдито момчето жаба, което клечеше на около метър от нас и ни оглеждаше, облецило смаяно очи, както ми се струваше. Но не бях съвсем сигурна — може би очите му си бяха такива, изпъкнали.

Той предпазливо се приближи, после протегна ръка и внимателно докосна моята. Ципестите му пръсти бяха мокри, разбира се, но бяха меки и гладки.

— Вие сте! — възкликна то. — Вие сте, наистина!

— Какви? Какви сме?

— *Кралски хора!* И ти направи *Истински огън!* Почакай само Кралицата да чуе за това — няма да има вече покой в Стромград, със сигурност, никакъв покой, о, не!

Кралски хора? Каквото и да искаше да каже, той съвсем ясно виждаше, че не сме местни. Обърнах се към Ирма.

— Мислех, че си се погрижила за това?

Тя изглеждаше леко засрамена.

— Така беше. Но като се развълнувах и... май съм изпуснала контрол за мъничко.

Обърнах се към момчето жаба — как беше казал, че се казва? Реб?

— За коя кралица говориш?

Да не би да бе потомка на магьосницата?

Той изглеждаше съвсем потресен.

— Коя е Кралицата? — повтори. — Коя е *Кралицата*? Ох, лоша работа, лоша работа. Кралските хора не познават Кралицата. Само почакайте. Само почакайте тя да чуе. О, не. Кралските хора ще се превърнат в плувачи във водата кости, о, да.

Започваше да ме нервира.

— Да не смяташ да ни издадеш? — попитах го. — Спасих ти кожата. А сега ти ще ми се отплатиш, като ме изпортиш на тая ваша Кралица, така ли?

Той нервно притисна с длан раната на гърдите си, там, където го беше ударил бодливецът.

— Реб няма да стори зло, о, не, няма да стори зло на онези, които са му помогнали. Но Кралицата все ще узнае. Кралицата всичко *знае*, о, да. Тя си има бодливците. Тя си има *Воден огън*. Тя знае, о, да! И събира Кралски хора.

Събира ги? Това... не ми прозвуча добре. Напомняше ми на внимателно съхранявани пеперуди в стъклени витрини, с разтворени крила, забодени с карфици.

— Напоследък... събрала ли е нови? — насилих се да попитам.

— Тъкмо тази сутрин. Първият тази дългодина. Прекрасна плячка, о, да. Половината град се изреди да го гледа.

Погледнах Реб объркано. Какво беше това дългодина? А Кралски празник? Ами Стром? Но едно беше кристално ясно. Тази сутрин бяха хванали нещо. И ужасно се страхувах, че е Питър.

— Къде е той? — избухнах.

Реб като че се обърка.

— Кой?

— Моят... искам да кажа, момчето от Кралските хора. Онова, което са хванали.

— В Кристалната зала, естествено. Че къде другаде да го сложат?

— Заведи ме там.

Реб се отдръпна тревожно от мен.

— О, не! — възкликна той. — Не е хубаво, хич не е хубаво, о, не. То иска да стане кости ли?

Не се досетих веднага, че има предвид мен.

— Аз съм момиче, Реб. Не съм „то“.

Последва озадачена пауза. После той учтиво повтори:

— Момиче иска да стане кости ли?

Отказах се от урока по граматика.

— Не. Но трябва да го видя. Въпреки всичко. Трябва да видя тази... плячка.

— Лоши води за плуване. Лоши води за момиче. О, да. Много опасно.

— Тарани, може би не бива да ходим там без... — започна Уил, но нямах време за възражения.

— Ако не ме заведеш там, сама ще отида — заявих на Реб. — Само ми посочи накъде да вървя.

Отново миг на озадачено мълчание. После той вдигна ръка и показва надолу. Ирма се изкиска.

— Хайде, Тарани. Давай! — окуражи ме тя.

Изгледах я ядосано и отново се обърнах към Реб.

— Това не ми е достатъчно — настоях, като се опитвах да проявявам търпение. — Трябва да ми обясниш как да стигна там.

Той разтърси яростно глава — движение, което, също както когато кимаше, включваше кажи-речи цялата горна половина на тялото му.

— Лоши води — повтори той.

— Добре тогава, щом ти не искаш да ми кажеш, просто ще попитам някого другиго.

Изгледах го ядосано. Той се нацупи. Очите му имаха тъмnozлатист цвят, с черни петънца. Всъщност бяха хубави.

— Момиче не ще да слуша — изсъска той. — Момиче стане на кости. Може би и Реб стане на кости.

Не казах нищо. Просто продължих да го гледам. Най-сетне той въздъхна тъжно и наведе глава.

— Кости — смънка. — Кости и лоши води. Но Реб знае откъде се влиза в залата. През тъмната вода. Почти скришом. Бодливците не ходят там, о, не.

— Заведи ме — казах.

Той плавно сви рамене и се отправи към отвора на една от трите тръби, които тръгваха оттук.

— Реб ще ти покаже. Момиче следва — каза той и се плъзна в тръбата.

Ирма надникна предпазливо в отвора.

— Да му се доверим ли? — прошепна тя. — Може да има награда за залавяне на Кралски хора. А и бодливецът го нарече крадец.

— Какво друго ни остава? — попитах.

— Аз го харесвам — обади се Уил. — Той е сладур.

— На теб ти харесва всичко, дето прилича на жаба! — вбеси се Ирма. Кое то си бе вярно — Уил има чехли с жаби, плакати с жаби, хавлии с жаби, моливи с жаби, будилник жаба и около милион плюшени жаби във всякакви форми и размери. Тя е *жабохоличка*.

Реб надникна отново от отвора.

— Момиче идва?

— Да — въздъгнах. — Идваме.

7

КРИСТАЛНАТА ЗАЛА

Не знам колко надълбоко се спуснахме. По целия път имаше въздушни стаи и понякога дълги, подобни на тръби коридори, където можехме да дишаме. Реб като че ги възприемаше така, както ние — парковите пейки: място, където да си отпочинеш по пътя, но не задължително. През останалото време магията на Ирма създаваше въздушни джобове за нас, почти като шлемовете на водолазите. Без нея не бихме могли да оцелеем през това дълго, тъмно и лъкатушещо все по-надолу пътешествие.

Спряхме да си вземем въздух в една въздушна камбана, закотвена над един ръждясал канал. Над нас се плъзгаха жаби и бодливци, вкопчени в нещо, което ми напомняше малко на примитивен ски лифт. Въздухът в камбаната беше застоял и вонеше, а подът бе покрит с боклук и изхвърлени мидени черупки. Стъклените стени бяха почти непрозрачни от полепналите по тях мръсотия и водорасли. Покрай шевовете им във водата плуваха мехурчета — съвсем очевидно имаха нужда от поправка. Може би тъкмо затова тук никой не ни безпокоеше.

— Вижте — посочи Реб надолу. — Кристалната зала.

Мисля, че ние очаквахме нещо като подводен замък, може би защото Реб бе нарекъл мястото „Кралския дом“. Но ни най-малко не приличаше на замък, а по-скоро на огромен плаващ флипер, пълен с извити тръби, цветни светлини и процепи, през които обитателите — и жаби, и бодливци — влизаха постоянно. Каналът, върху който се намирахме, водеше право към един от тези входи.

Тръбите сияеха с фосфорна светлина, която притеснително ми напомняше водовъртежа.

— Реб. — Леко докоснах ръката му с гладка кожа. — Каква е тази зелена светлина?

Той ми хвърли един от онези погледи, които казваха: „Какво ли знаят изобщо тия тъпи човеци!“ През последния час доста често го

правеше.

— Воден огън — рече той. — Нали ти казах, това е Кралският дом. Тук го правят.

Нещо като електроцентрала? Но тогава какво търсеха тук всички тези хора и цветни светлини? На мен повече ми приличаше на плаваща зала за развлечения.

— Защо държат тук... Кралските хора?

Пак поглед — този път по-несигурен.

— Кралицата не ги обича — обясни той. — Особено Кралските хора, които могат да правят Истински огън!

Очите му се стрелнаха из въздушната камбана, сякаш за да се увери, че няма невидими слушатели. Не виждах откъде биха могли да се вземат — четиримата не можехме да седим на пода, без да се допираме. Но тази тема за разговор явно много изнервяше Реб.

— Е, това май ще те направи много популярна, а? — подхвърли му Ирма. — Искаш ли да се отбиеш и да кажеш „здрости“ на Нейно Величество, докато сме долу?

Кожата на Реб доби плътен сив цвят.

— Не! — изсъска той, а после избухна в поредица от щракания и подсвирквания, които бе използвал пред бодливците. Отне му малко време, докато възстанови говора си, но думите му бяха несвързани.

— Не бива! Не бива! О, не, кости във водата, момиче не бива прави това, о, не, о, не!

— Тя не го каза на сериозно — опитах се да го успокоя. — Тя често казва разни неща, без да ги мисли сериозно.

— Лошо! Много лошо! Защо така прави?

— Беше шега — безпомощно разтвори ръце Ирма.

— Лоша шега. О, да. Много лоша шега.

— Мисля, че съм съгласна с Реб — включи се Уил.

Ирма се нацупи.

— С вас е също толкова забавно, колкото и с мокро одеяло в студен ден — заяви тя и Реб така се обърка, че кръстоса поглед.

— Мокро одеяло? — смънка той. — Мокро одеяло също лоша шега?

— Нещо такова — казах. — Защо Кралицата не обича Истинския огън?

— Не знам, не знам — поколеба се той, после продължи предпазливо. — Може да е заради песента. О, да, може да е.

Устата му се разтегна в нещо, което би могло да бъде единствено усмивка, и той запя:

*Истински огън
Всичко гори,
Всички бодливци ще изгори.
Истински огън,
Жарки искрици,
Скоро няма да има бодливци, кралици!*

Щом спря да пее, той ме изгледа продължително. А после попита много сериозно:

— Да изгориш бодливците ли дойде, Момиче на Истинския огън?

Надеждата в очите му бе почти непоносима. И тогава разбрах колко много се страхува неговият народ от бодливците и колко много ги тормозят те. Но не можех да го излъжа. Това би било още по-лошо.

— Дойдох, за да отведа брат си. Всичко друго е... случайно.

Той бавно затвори златистите си очи и за миг изглеждаше толкова тъжен, че ми се прииска да го прегърна с все плавниците.

— Сега трябва влезем през тъмната вода — каза той след малко. Звучеше уморено и уплашено. — Момиче стои близо. Не хубав път, о, не.

* * *

Реб излезе прав. Неговата тъмна вода никак не беше приятна. По-голямата част от пътя минаваше покрай тесни тръби с полепнала по тях мръсотия — в някои имаше по малко въздух, в други не. Водата, която течеше мудно покрай нас, също беше мръсна, в нея плуваха всякакви боклуци. Първия път, когато видях плъх, така се уплаших, че си ударих главата в тавана на тръбата. Но май не биваше да се

стряскам. Плъховете се приспособяват към всякакви отходни канали, дори и подводни.

Най-сетне стигнахме до една ръждясала решетка, изкорубена и изкривена.

— Голям дъх — рече Реб. — Дълго време въздух няма. Плувайте към светлината.

Той се шмугна в тесния отвор и промуши слабото си тяло зад решетката. Огледах подозрително дупката. Дали можехме изобщо да го последваме.

— Изкриви още малко прътите, Момиче на Истинския огън — предложи Уил.

Беше права. Ако нагреех прътите... съсредоточих се за миг и водата около тях завря, а те вече почервеняваха като реотаните в едновременните тостери. Да използваш огън във водата не е лесно — вече пъсках от напрежение, когато свърших, но успях да сграбча решетката и да я огъна, докато желязото беше още горещо и меко. Добре че Повелителките на Огъня не получават лесно изгаряния...

— Отлична работа! — одобри Ирма.

— Благодаря — отвърнах. — А сега е отново твой ред, Повелителке на Водата. Защото няма как да минем оттук, дори и да си поемем много голям дъх.

— Ще се погрижа да не спираме да дишаме — обеща тя.

— Да вървим! — подкани Уил. — Да свършваме по-бързо. Това място не ми харесва, но според мен следва нещо още по-гадно...

Изглеждаше като да ѝ е студено и беше бледа, но сигурно и аз бях така. И за разлика от Ирма, която може да прекара колкото си иска време във вода, без да се превърне в подпухнала сушена слива, знаех, че моята кожа започва да проявява явни признаци на сбръчканост.

Нямаше какво повече да се каже, нито да се направи. Със съзнанието, че няма да ми стигне, поех дълбоко дъх и се гмурнах в дупката.

* * *

И това също не искам да го правя никога повече през живота си. Беше тъмно. Беше гадно. Беше толкова тясно, че изкорубените,

покрити с мръсотия стени на тръбата ме драскаха и закачаха на всеки метър. Светлината, към която вървахме, отначало беше просто точица, която лесно можеше да пропуснем. И ако Ирма изгубеше контрол дори за миг, всички бяхме мъртви. Искам си господин Бъкингам и пушката му!

Но успяхме. И когато вдишахме зловонния въздух от другата страна, Реб вече бе изтикал решетката встрани. Той сръчно се изви и мина през дупката в горното помещение. Последвах го без следа от неговата елегантност. Стаята, в която се намирахме, беше с нисък таван — почти се налагаше да пълзим — и претъпкана с варели и мрежи. Слава богу, беше и пуста.

Починахме си малко — дори и Реб като че имаше нужда да си поеме дъх — и после се отправихме към капака в другия край на стаята.

— Кристалната зала. Сега много тихо — изсъска Реб. — Или бодливците ще ни чуят.

Сантиметър по сантиметър той отмести капака и се шумугна под него. Както и ние.

Цветове. Светлини. Хора. Шум. Подействия ни като шок след дългото пребиваване в полумрака на тъмните води на Реб. Тази стая... Тази зала, защото беше просторна, гъмжеше от клатушкащи се жаби и масивни бодливци — някои със значката с короната, други явно просто обикновени жители на Стромград. Подир мнозина пъплеха деца. Малко момченце жабче цивреше на майка си, че пак искало да се пусне по въздушната пързалка. Видях едно дете бодливче да яде цяла сурова риба, пъхната в хлебче. Всички хлапета стискаха нещо, което изглеждаше като кръстоска между китайски фенер и балон — плаващи сфери Воден огън, люлеещи се на връвчици и осветяващи със зеленикавото си сияние всички лица. Потреперих. Във Водния огън имаше нещо толкова зло, толкова нередно, и да виждам как го използват за празнична украса...

— Как може да използват *това* за играчка? — смотолевих.

Реб ме чу.

— Не играчка — обясни той. — Без Воден огън няма светлина, няма топлина за готвене. Всички идва тук да вземе от него всяка четвърт година, дори и тези от тръбите, о, да, защото отнасянето му у дома е задача на децата.

— Защо?

Той сви гладките си рамене.

— Просто така. Това Кралският празник.

— Кралски празник?

Изглеждаше съвсем изумен, като дете, което е срещнало човек, дете не е чувал за Коледа.

— Вие нямате Кралски празник?!

Поклатих глава.

Той нежно докосна ръката ми.

— Жалко. Жалко за момиче.

— Но, Реб... — обади се Уил. — Защо тогава ти не си на този Кралски празник?

— Не иска участва в тъп Кралски празник — отговори дръзко той. Но си личеше, че копнее да е едно от онези деца, които гордо носят към дома запаса на семейството от Воден огън.

Той помълча и додаде:

— Трябва плаща тъпа такса. Трябва каже, че обичаш Кралицата или няма тебе дадат. Мама на Реб така не прави, о, не. Мама на Реб има гордост!

Както и рожбата на тази мама, очевидно. Уил го потупа неловко по рамото. Но Реб не искаше да го съжаляваме.

— Трябва да вървим — отсече той и се дръпна от ръката й. — Трябва види плячката.

Плячката. Говореше за брат ми.

* * *

— Само не се изпускай този път — прошепнах на Ирма. — С всички тези бодливци наоколо здраво ще загазим, ако разберат, че не сме хора жаби!

— Имай малко вяра в мен — помоли тя. — Млъкни и ме остави да се съсредоточа!

Засега като че действаше. Незабелязано вървахме през тълпата и заобикаляхме отдалече всички бодливци и особено онези със значката с короната. Имаше няколко табелки със стрелки и надписи „Изложбена зала“. Повечето хора също се бяха запътили натам и се наложи да

чакаме на опашка, както ни се стори, цяла вечност, преди да ни пуснат вътре.

Замрях. В центъра на стаята имаше огромен аквариум, хубаво осветен и украсен, пълен с разноцветни екзотични рибки, които грациозно се стрелкаха насам-натам. Вътре в него бе поставена стъклена тръба. А в нея лежеше Питър, свит настрани, само по сините си плувки. Очите му бяха затворени — сякаш спеше.

Около аквариума се тълпяха бодливците. Повечето показваха зъби в алчни усмивки. Един бавно прокара нокът с шипове по стъклото и се разнесе ужасно скърцане. Сякаш наистина искаше да разкъса кожата на Питър. А той спеше ли, спеше, съвсем уязвим, без да усеща нищо...

— Тарани, недей! — пошепна ми Уил. Стискаше ръцете ми. Чак тогава осъзнах, че съм ги вдигнала. Искях да подпаля нещо. Каквото и да е. Веднага.

— Изведете я оттук — нареди Ирма, — преди някой да е забелязал.

Какво ли имаше за забелязване, освен *брат ми*, пъхнат в тоя стъклен ковчег, за да го гледат и одумват бодливците, все едно е омар в ресторантски аквариум?

Парата, очевидно. Така се бях нажежила от усилието да сдържам Огъня, че мократа ми коса и дрехите бяха започнали да изпускат пара.

Ирма и Уил ме изтикаха от стаята, всяка увиснала на една от моите ръце. Реб ни последва — направо подскачаше от тревога.

— Не бива прави дим — изсъска той. — Момиче не бива да прави дим!

— Успокой се, Тарани — нареди Уил с най-твърдия си тон. — Сега не можем да направим нищо. Не и с тази тълпа бодливци там вътре.

Тя се обърна към Реб:

— Това място затваря ли по някое време?

— Скоро — кимна той. — Още един часовникочас, може би два.

— Добре — изхъмка Уил, докато усукваше кичур коса около пръста си. — Тогава ще го направим. Тарани, ще престанеш ли да вдигаш пара? Ще го измъкнем оттам, обещавам!

Ирма ме прегърна успокояващо.

— Поне спи — прошепна тя. — Поне *не знае*.

8

ВОДЕН ОГЪН

Отново се върнахме в склада, за да изчакаме. Времето едва се влачеше. Не можех да престана да мисля за бодливците и зъбатите им усмивки. За Питър, заспал безпомощно. Два пъти Реб отваря капака и два пъти бързо го затваря.

— Прекалено много бодливци — обявяваше той мрачно. — Не е хубаво, о, не.

Най-сетне настана тишина за доста дълго време. Нямахме вече стъпки над главите ни, нямахме шляпане и влачене на бодливски опашки.

— Сега — подканих. Беше ми втръснало от чакане. — Да го направим сега.

Реб продължаваше да се колебае.

— Момиче — рече той. — Моля! Ще направиш ли Истински огън? Само мъничко. Само да ми покажеш, та да е по-лесно да съм смел...

Наистина имаше много уплашен вид. По лицето му почти не бе останал зелен цвят.

Взех едно разръфано въже от пода и го накарах да се запали. Протегнах му го в шепа — малко ярко сияние в мрака на склада. Реб ахна, после се протегна към него. Спрях го.

— Недей. Ще те изгори.

Тези хора си нямаха огън, осъзнах. Дали Кралицата не го бе забранила?

Реб изглеждаше озадачен и разочарован.

— Момиче не гори — обяви той.

— Аз съм Повелителката на Огъня. Повярвай ми, Реб, ще боли, ако го докоснеш.

Той дълго гледа огъня.

— Реб си мислеше, че може би той гори само бодливци — заключи най-сетне.

— Не. И другите хора гори.

— А Кралици?

— Може би. Вероятно.

Той се ухили пак широко и запя тихо:

— Истински огън всичко гори. Всички бодливци ще изгори!

Последните конци от въжето се сгърчиха в черни нишки, после в пепел. Огънят угасна.

— Сега ще вървим ли? — настоях.

Реб кимна.

— О, да. Реб сега много храбър, о, да.

Изглеждаше ми толкова малък — главата му едва достигаше до гърдите ми. Такъв мъничък герой. Раната на гърдите му беше тъмна и грозна на фона на бледата му кожа. Но в раменете му имаше дързост, а в златистите му очи — ярки отблясъци, сякаш в тях още имаше отглас от огъня.

* * *

Изложбената зала беше празна. Кълба Воден огън я осветяваха, но вече не толкова силно. Рибките в аквариума се движеха по-лениво, а Питър продължаваше да спи.

— Не може ли просто да счупим стъклото? — прошепнах.

— Малко шумно ще е — промърмори Уил. — Трябва да влезем в аквариума отгоре.

Не виждахме начин как ще стане. Нямаше удобни греди, нямаше полилеи, на които да се залюлееш. Бялата тръба, по която влизаше въздухът на Питър, излизаше направо от една дупка в тавана, а и въже така или иначе няхме. После изведнъж ме осени вдъхновението.

— Ирма — рекох, — помоли водата в аквариума да издигне Питър.

Ирма лекичко стисна рамото ми.

— Добре, генийче. Поръчаният брат ще ви бъде доставен веднага.

Тя вдигна ръце. Незабавно водата около стъклената тръба започна да се вълнува и ври, докато тя бавно се издигаше към горния край на аквариума. И не спря там. Изтикана от една решителна вълна,

тръбата се прекатури през ръба и падна на пода до нас, обляна от цял водопад. Не се приземи твърде меко — трясъкът отекна в цялата зала, но стъклото не се счупи. Нито пък Питър прояви никакви признаци на събуждане.

Напрегнах се — бях готова да се разправа с всякакви бодливци, привлечени от шума. Нито един не се появи.

Уил оглеждаше тръбата.

— Не ми изглежда много... чуплива — заключи тя. — А няма нито капак, нито панти, нищо такова. Как да я отворим?

— С огън — отвърнах. — Той ще стопи стъклото.

— Без да опърли Питър?

Кимнах.

— Аз ще го сдържа.

Казах го по-уверено, отколкото се чувствах, защото не са много нещата в природата по-горещи от разтопено стъкло. Но не виждах как другояче бихме могли да измъкнем Питър *извън* това ужасно нещо. Сложих ръце върху ковчегата — откъм краката, които изглеждаха далеч не толкова уязвими, колкото лицето му — и се съсредоточих.

Стъклото се замъгли за миг, а после засвети и започна да бълбука. Но не се стопи, както се предполагаше. Избухна.

Навсякъде хвърчаха смъртоносно остри отломки. Изведнъж стана трудно да се диша. Ужасна смрад удари носа и устата ми, тежка и зловонна. Гадеше ми се, което никак не беше добре. Зави ми се свят, започнах да се свличам. Защо ли бях на колене? Нямах време да седна. Питър. Дали Питър беше добре? Трябваше ми... трябваше ми... „Трябва ти Хей Лин да издуха този газ“ — обади се едно студено гласче в главата ми. Но Хей Лин не беше тук. Сирена ревеше така, че щеше да ми пукне тъпанчетата, а отгоре падна нещо — мрежа, мрежа с нишки от Воден огън, която прилепваше и изгаряше студено. Май изкрещях.

Изведнъж стаята се изпълни с бодливци. И още някой. Кралицата.

Не можеше да бъде никой друг. Косата ѝ бе сребристобяла и толкова дълга, че се виеше около кръста ѝ. Корона — диадема, инкрустирана със зелени камъни, украсяваше главата ѝ. А дрехата, обгръщаща стройното ѝ тяло, бе изтъкана изцяло от Воден огън — яркозелен. Как ли понасяше допира му? Нишката върху рамото и врата

ми изгаряше кожата ми като сух лед — а нея болката като че не я засягаше ни най-малко, както и газът, който съвсем бавно се изпаряваше от стаята.

— Е — рече тя с тон на безкрайно задоволство и веднага разпознах онзи студен глас. — Мишката гризна сиренцето. Много съм доволна. Искаш ли да се бориш с мен, малка магьоснице? Пробвай, моля. От векове не съм се забавлявала така.

Опитах се. С мъка се опитах да вдигна ръка. Огън, примолех се аз. Гори. Изгори тази мрежа и изгори тази самодоволна усмивка от лицето ѝ!

Една от нишките затлея слабо за миг и угасна. Кралицата се разсмя.

— Виждате ли? — обърна се тя към събраните наоколо бодливци. — Ето колко струва този така наречен Истински огън. Никаква заплаха не е за нас.

Един от бодливците, най-едрият, който бях виждала досега, ни огледа замислено.

— Убия? — попита той.

— Не, Халуд, още не. Може би изобщо няма да ги убием. Зависи от ината им. Разбираш ли, искам да им възложат една задача. О, Халуд, знаеш ли откога чакам този миг?

Тя се усмихна топло и ярко и за миг заприлича на младо момиче, което отива на първия си голям купон. Докато човек не забележеше очите ѝ. Древните ѝ студени, студени очи. Вековни очи. Това не беше потомка — това бе самата магьосница. Знаех го с такава сигурност, с каквато вече познавах и парещото докосване на Водния огън.

— Миличка малка Повелителке на Огъня — измърка тя. — Колко мило, че ме покани.

Не можех да понеса това. Ако бях дракон, щях да *издишам* огън насреща ѝ. Вместо това затворих очи и се опитах да подпаля косата ѝ.

Хряс! Жежко мразовита резка от Воден огън върху бузата ми ме наказва за нападението. После един бодливски крак се стовари върху гърдите ми, толкова силно, че ми изкара въздуха.

— Бъди посссслушна — изсъска бодливецът на име Халуд. — Бъди посссслушшшна и уважавай Нейно Величсство Водната кралица!

Той издигна покрития си с шипове юмрук за удар, но Кралицата го спря.

— Стига толкова, Халуд. Засега тя ми трябва в добро състояние.

Погледнах косата ѝ. Бе едва опърлена. Какво ми ставаше? Трябваше вече да съм накарала тъпата ѝ сребриста перука да гори весело. Заради газа ли беше? Май не можех вече да мисля, не можех да се съсредоточа. Ирма и Уил изглеждаха също толкова зашеметени, а Питър все така лежеше на пода в безсъзнание сред отломките на счупената тръба. Водният огън разяждаше кожата ми като сярна киселина. Идваше ми да се търкалям от болка, но така само щях да влоша нещата и да затегна мрежата.

— Отведете ги в Залата — заповяда Водната кралица. — Време е да започваме.

9

ЗАЛАТА

Позволиха на мрежата от Воден огън да се поотпусне малко, колкото да можем да се движим сами, без тя да ни изгаря.

— Чакайте — обадих се. — Брат ми...

— Всяко нещо с времето си — заяви Кралицата. — Не се тревожи, малка магьоснице. Скоро ще дойдем при теб!

Бодливците се суетяха наоколо, очевидно нечувствителни към допира на Водния огън, който все още ни окуваше. Не можех да измисля начин да им се съпротивяваме, но когато разбрах накъде ни водят, в мен пламнаха едновременно и надежда, и страх. Залата с водовъртежа. Корнелия и Хей Лин. Дали можеха да ни помогнат? Имахме ли надежда да се освободим?

Никакъв шанс. На покрития с пясък под в пещерата двете ми приятелки вече чакаха, вързани като нас с нишки от омразния Воден огън.

— Добре ли сте? — попита Уил.

Хей Лин оброни глава.

— Опитвахме се да я преборим — обясни тя. — Но... Като че не се получи. Може би тя просто е твърде силна.

— Може би, на първо място, изобщо не трябваше да припарваме до нея — натърти Корнелия. — Може би трябваше да измислим разумен план, вместо *някои* от нас да нахлуват там самички.

— Ти не пожела да дойдеш! — троснах се.

— Ти *не искаше* аз да дойда!

— Никога не съм го казвала...

— Добре, може и да не си го *казала*, но...

— Престанете! — прекъсна ни Уил. Изглеждаше изтощена.

— Но тя...

— Но аз...

— Вижте... просто престанете да се карате, може ли? От вас ме заболя глава.

Корнелия ме изгледа сърдито — лицето ѝ беше преbledняло от гняв и страх. Върнах ѝ погледа. После дори и моят гняв стихна и аз се свлякох на пода, като се опитвах да намеря начин да седна така, че да държа Водния огън далеч от кожата си. Какво ни ставаше? През цялото време се хващахме за гушите и се джафкахме като чакали... Да, понякога спорехме, а и доста често се занасяхме помежду си. Но откакто дойдохме на това място, сякаш не можехме да постигнем съгласие и за най-простите неща.

И тогава замръзнах на място, абсолютно неподвижна. Не беше само откакто бяхме дошли тук. Беше започнало тъкмо в момента, когато Сърцето се спуска.

— Уил — прошепнах. Почти ме беше страх да кажа мислите си на глас. — Нека видя Сърцето за малко.

Тя вдигна уморено глава.

— За какво ти е?

— Ами... искам да проверя нещо.

— Още е счупено.

— Хмм. Само искам да го погледна. Уил, може ли?

Тя сви рамене и извади Сърцето.

— Още по-зле! Тарани, сега е още по-зле!

Така си беше. Пукнатината беше по-дълга, по-тъмна, по-грозна. Сега преминаваше през целия кристал и го разделяше на две неравни половини.

— Това сме ние — казах. — Ние сме разединени, защото Сърцето е разполовено. Затова и през цялото време се караме. Ето защо нищо не се получава толкова добре, колкото когато сме заедно.

Уил изглеждаше така, сякаш тя самата всеки миг ще се прекърши на две половини.

— Аз съм виновна — прошепна тя. — Уж трябваше да се грижа за него.

— Разбира се, че не си виновна ти — успокой я Корнелия. — Тъпото нещо просто се е строшило. И според мен Тарани си въобразява.

Гняв се надигна в мен и искаше да се излее навън, да се бие, да къдне. *Никога повече не искам да те видя*, рече тъничкият ми вътрешен глас. *Така ли щеше да стане? Не. Не и този път.* Прехапах език. Не, за нищо на света нямаше да пожелаая зло на Корнелия — една

от петте мои най-добри приятелки. Вместо това протегнах ръка. Бяхме твърде далеч една от друга, че да се докоснем, но тя щеше да види какво се опитвам да направя.

— Желая ти добро — изрекох тържествено, с цялото си сърце.

Тя се облещи насреща ми.

— Ти да не си съвсем превъртяла? — тросна ми се.

— Не. Замисли се. Помниш ли какво ни каза Оракулът? Желанието на една Пазителка е могъща сила. За добро или за зло. Пожелай ми добро, Корнелия. Чуй Сърцето.

— *Ти си куку!*

— Не, не е — намеси се изведнъж Уил. — Не го ли чувствате? Ние сме болни. Разединени сме. Но според мен Тарани е права — ние можем да се излекуваме. Ако поискаме.

— Това е кристал, за Бога. Не можеш да излекуваш кристал.

— Знаеш, че не е просто кристал, а...

— Тихо — изшътка Хей Лин. — Млъкнете! Тя идва!

Кралицата влезе в залата. По петите я следваше Халуд, метнал Питър през рамо като някаква нелепа торба. Водната кралица се усмихваше и нейната усмивка бе изострена и опасна. Около нея Водният огън се виеше и преплиташе — в косата ѝ, около шията ѝ, покрай ръцете ѝ. Мрачният водовъртеж в басейна като че в присъствието ѝ ставаше по-вихрен и студен.

— А сега — рече тя, блещукайки от сияние, — сега най-сетне ще заема мястото, което ми се полага. И ще ми го дадете вие!

Нямах представа за какво говори, но вътре в мен нещо се бе разтреперило от страх. Изглеждаше толкова могъща. Изглеждаше огромна. Сияеше от вихрещ се и извиващ се Воден огън и погледнех ли я, ме присвиваше стомахът.

— Доведете ми Повелителката на Огъня — нареди тя. Посочи към мен и по-голямата част от нишките Воден огън се стопиха и оставиха само заплашителен кръг, който се завъртя около гърлото ми. Халуд пусна Питър на пода и сграбчи ръката ми.

— Коленичи! — изсъска той.

Не исках, но се боях да не се случи нещо с Питър и с всички нас, ако не се подчиня.

Тя ме изгледа отгоре.

— За твое собствено добро — рече тя — надявам се, че много те бива в магиите. Задачата, която ще ти дам, не е за неспособните. Но ако не се справиш с нея, повече за нищо не ми трябваш — нито пък брат ти. Ясна ли съм?

Кимнах безмълвно. Тя щеше да ни убие. Или да остави това на Халуд. Той явно го искаше.

— Какво желаш да направя? — успях да изрека.

Усмивката ѝ грейна.

— Когато за първи път дойдох тук, нямаше нищо. Скалите, морето, аз и моята власт. Това бе всичко. Доста време ми отне, докато се науча как да привличам нещата през Стром. Как да променя неща, как да ги създавам. Всичко тук е мое. Дори и тези твари — тя посочи към бодливците и Реб — дори и те са мои. Ако не бях аз, нямаше да ги има.

— *Не е вярно.*

Бе много тих, ала дързък шепот, но той сепна Кралицата. Усмивката ѝ помръкна.

— Ти говориш, твар? — възкликна тя и впери блестящите си очи в Реб. — Ти дръзваш да говориш в мое присъствие?

Но той не я гледаше. Той гледаше мен.

— Момиче на Истинския огън — продължи страхливо, но с упорита гордост, — ние не сме нейни.

— Ако не бях аз, ти още щеше да скачаш, да квакаш и да лапаш мухите!

— Ние не сме нейни — повтори тихо Реб. — Нашият народ принадлежи сам на себе си. Имаме си свой живот, свои легенди, свои мечти. Ние съградихме този град също толкова, колкото и тя. Но тя се уплаши, че ще се разбунтуваме срещу нея и затова доведе бодливците — промени ги или ги създаде, не знам кое точно, и ги насъска срещу нас. Оттогава живеем в страх. Те са силни и безжалостни, а ние сме по-слаби и по-плахи. Не е лесно на нашите люде да бъдат смели.

Кралицата гневно запрати мълния от Воден огън по Реб. Тя го удари право в разранените му гърди и го запокити към стената на пещерата. Той се свлече на пода и замря.

Бях вдигнала ръце, без изобщо да се замисля. Но въртящият се кръг около гърлото ми се стегна като примка и дълго време не можех да си поема дъх.

— По-полека, малка магьоснице — изсъска Водната кралица. — Аз съм по-силна от тебе.

Беше права. Тя *беше силна*. Това ли бе магьосницата, която имала съвсем слаби магически способности? Както и да го бе постигнала, сега нейните сили бяха много по-големи. Може би ако прекарам няколко века в размисли и трупане на мощ, и аз щях да съм толкова могъща. Но точно сега просто не бях.

— Щом си толкова могъща — изпъшках болезнено (примката продължаваше да стяга гърлото ми), — как така имаш нужда от мен?

Това не й хареса. За миг примката се затегна още повече и мракът заплашваше да ме залее. Когато въздухът, дишането и светлината се завърнаха, стоях на четири крака в пясъка до Питър, а някъде Уил крещеше:

— Пусни я, чудовище!

Междувременно Кралицата бе обуздавала гнева си. Студената й блещукаща усмивка отново си беше на мястото.

— Има една дреболия — рече тя. — Дреболия, която не е по силите ми. Разбираш ли, аз мога да привличам тук неща през Стром. Но колкото и пъти да съм се опитвала, не съм успяла сама да се промъкна навън през него. Ето каква е твоята задача, малка магьоснице: изпрати ме обратно. Тогава ти и малките ти приятелки можете да останете тук и да се глезите и лигавите с жабите, колкото ви душа иска.

Студ скова сърцето ми. Да я изпратя обратно. Да изпратя това блещукащо могъщо чудовище обратно в света, който бе напуснала така отдавна? Светът, в който живееха майка ми и баща ми и всички, освен Питър и четирите приятелки, попаднали заедно с мен тук, в капана на тази изкривена примка от време и пространство? Не можех. Дори и да знаех как, не можех. Ала ако не го направех... какво щеше да стори тя с всички нас?

— Аз... имам нужда от приятелките си. — Опитвах се да печеля време. — Не мога да се справя сама.

— Имаш ги. Тук са.

— Не, искам да кажа... с мен. Трябва да можем да се докосваме.

Кралицата изглеждаше подозрителна, но най-накрая кимна. С бързо махване на ръка тя освободи другите от по-голямата част от

оковите им и им остави само по един нашийник от Воден огън като моя.

— Как да го направим? — попитах, търсейки отчаяно някакъв отговор, някакъв начин да се измъкнем от това.

— Не можем! — прошепна трескаво Хей Лин, като се мъчеше Кралицата да не я чуе. — *Не можем* да позволим на това... на това извратено чудовище да се върне обратно в света.

— Ако не го направим, тя... — започна Корнелия, но Уил я прекъсна:

— Почакайте — рече. — Според мен трябва да направим, каквото тя иска.

— Уил, не говориш сериозно! — стъписах се.

— Това е единственият начин за излизане оттук. — Тя странно наблягаше на думите. — Спомняте ли си? Вярвайте на своето Сърце. Древна несправедливост може да бъде поправена.

Цитираше Оракула, осъзнах аз. И в мозъка ми просветна светлинка. Ако Уил беше права... ако можехме по някакъв начин да развъртим водовъртежа и да се свържем с останалата част от Вселената...

— Ами ако грешиш? — прошепнах. Не смеех да изрека тези думи.

Уил само ме погледна. Лицето ѝ все още беше бледо, но откакто Сърцето се счупи, по-добре не бе изглеждала.

— Довери ми се — рече тя. — Пожелайте ми добро. Излекувайте Сърцето.

И тя го извади на дланта си.

— Какво правите? — попита Кралицата и издигна заплашително ръка. — Не опитвайте никакви пакости — само ще съжалявате!

— Не искаш ли да се върнеш? — попита невинно Уил. — Сърцето може да те върне обратно. То единствено може.

Кралицата кимна неохотно.

— Направете го тогава. Достатъчно дълго чаках.

Уил погледна всяка от нас поред.

— Сега — рече тя. — И ти, Корнелия.

Корнелия се колеба доста дълго.

— Ох, добре — съгласи се тя най-накрая. — Да опитаме. Но не обвинявайте мен, ако не се получи.

Уил протегна напред разбитото Сърце. Болеше като го погледнеш — бързо поставих ръката си върху тази на Уил и скрих недъга. Когато отново го погледнем, рекох си убедено, то ще е прекрасно, сияйно и цяло. Дланта на Хей Лин покри моята.

— А сега ти — рече Ирма на Корнелия. — Аз ще съм последна.

Дланта на Корнелия се отпусна върху тази на Хей Лин. Ирма я последва. Всички затворихме очи и си *пожелахме* — с цялата си душа. И аз наистина толкова исках да бъдем едно цяло. Не исках да се караме и разправяме непрекъснато. Исках всички ние да бъдем добре, исках всичко отново да бъде добре, всички ние да бъдем здрави и читави, включително Реб и Питър.

Отначало — нищо. После започна — нежна топлина, която се процеждаше от кристала в ръцете ни, — или не беше ли обратното? Пулсираща топлина като туптене на сърце — бавно и неравно отначало, а после по-силно, по-уверено. Тя преминаваше през всички нас — почти болка, и все пак — не. Вода. Огън. Въздух. Земя. Енергия. Толкова различни. Толкова близки. Толкова *правилни*.

Бяла светлина обля залата и потуши зеленото сияние на Водния огън. Бодливците стражи нададоха изненадан грак, а Кралицата залитна назад.

— Махнете това — изкрещя тя. — Махнете го или ще се погрижа малката Повелителка на Огъня никога повече да не види брат си!

— Ти искаше да се върнеш — рече Уил. — Желанието ти всеки миг ще се сбъдне.

Сърцето беше цяло. Виждах го и го чувствах едновременно. А Уил отново си беше Уил — силна и упорита, когато трябва.

— Сега — рече тя. — Този път ще го направим по-различно. Този път *ще развалим* това нещо.

Тя кимна към водовъртежа.

— Тарани, в него има огън. Вземи този огън. Ирма, в него има и вода. Ти вземаш водата. Разплетете ги. Поправете го, както трябва да бъде.

Уил казваше истината. Вътре имаше огън, тясно преплетен и размътен с вода. Гадно ми беше да го докосвам. Тръпки ме полазваха. Но само аз можех да накарам този огън да си спомни какъв трябва да е

Огънят — чист, горещ и буен, не тази мъждива зелена гавра с природата...

Бавно потопих ръка в буйния водовъртеж, макар и да знаех, че ще боли. *Ела* — повиках аз огъня пленник. — *Ела. Ще ти покажа как да гориш.* Ръката ме болеше, но аз упорствах. Чувствах как Уил ми вдъхва сила, чувствах Хей Лин и Корнелия, и Ирма, заета със собствената си тежка задача.

Водовъртежът затрептя несигурно. Също и примките от Воден огън, които все още ни стягаха. Справяме се — помислих. Наистина се справяме! Малки пламъчета — Истински огън — вече ближеха ръцете ми. След Водния огън това беше все едно те докосва приятел. От страната на басейна, където стоеше Ирма, се вдигаше пара — водата бе започнала да се измъква от изкривения Стром.

— *НЕ!* — изкрещя вбесено Кралицата. — Не така! Халуд, спри ги!

Но огромният страж бодливец стоеше замръзнал и се взираше в огъня, струящ нагоре по ръцете ми. Най-накрая Кралицата се втурна към нас — пицеше като гларус. Изглеждаше по-различна, отбелязах. По-дребна. По-слаба. И блещукането ѝ бе помръкнало.

Ръката на Уил се стрелна и сграбчи кралската китка.

— Сега! — извика тя. — В Стром. Всички ние!

Всички ние ли? Ами Питър? Реб?

Нямаше време за колебание. Доверете ми се, беше казала Уил. И аз ѝ се доверих.

И от докосването на Стром болеше. Това бе отвъд болката. Бяло. Черно. Зелено. Изгарящ студ. Смразяваща топлина. Огън, тъмен, дремен, огън, пленен и покварен. Вода, опорочена и извратена.

Чух гласа на Уил, тихо — сякаш бе съвсем близо.

— Не му се съпротивлявай. Само му покажи как да се освободи.

И това беше. Този Огън бе изкривен и в плен от векове. Той искаше да гори чисто. Показах му как. И светът избухна.

* * *

Цареше тишина. Под затворените ми клепащи сияеше светлина. Реех се нежно, без да докосвам нищо. Можех да остана така с векове

— просто вкусвах покоя, правилността на всичко.

Тарани.

Отворих неохотно очи. Огромна зала с колони. Пространство, толкова огромно, че изглеждаше почти безкрайно. А в средата му — Оракулът. Усмиваше се.

Добре дошла. Добре си дошла!

— Благодаря — смънках, като се чудех има ли учтив начин да попита човек дали е още жив. После забелязах и останалите. Уил, Ирма, Корнелия и Хей Лин. Кралицата. И Питър — и той беше там, но все още в безсъзнание.

Кралицата вече изобщо нямаше царствен вид. И последната следа от Водния огън бе изчезнала. Вместо бляскавата си дреха тя носеше проста ленена риза, закърпена и не особено чиста. Косата ѝ бе рядка и рошава и макар лицето ѝ все още да не бе прорязано от бръчки, кожата ѝ изглеждаше безжизнена и приличаше на пергамент. Но най-поразителното беше нейната мощ или по-скоро фактът, че нея вече я нямаше. Целият блясък бе изчезнал. Беше останало само... как го бе казал Оракулът? Младо момиче със слаби магически способности — не повече, отколкото всеки има.

Погледнах Уил.

— Ти знаеше ли? — попитах. — Знаеше ли, че ако я върнем в истинския свят, тя ще загуби силата си?

Уил се усмихна слабо.

— Надявах се. Доверих се на сърцето си, както ни каза Оракулът.

Добре се справихте. Наистина сте достойни Пазителки на Кандракар.

— Благодаря — казах отново и леко склоних глава. — Тъ... сега... сега всичко ли е наред?

Плененото е освободено. Изкривеното е поправено. Магьосницата ще се изправи пред Събора, а ти можеш да се върнеш в своя свят с брат си.

Преизпълни ме облекчение. Но после отново ме загриза един малък страх.

— Ами Реб? А народът му? Ами бодливците?

Съдбата на всеки свят принадлежи на народа му.

— Но сега можеш ли да ги видиш? Могат ли хората... Мога ли пак да отида там?

*Виждам ги. Светът отново е част от моя безкрай. Но във
вашия свят вече няма врата към техния.*

— Не може ли поне... да се сбогувам? Не знам дори дали е
добре.

Ужасно зле се бе ударил в онази стена.

Много добре. Но няма да се бавиш.

10

ИСТИНСКИ ОГЪН

Там, където преди беше Стром, сега имаше само гладък и равен покрит с пясък под. Нямахме басейн. Нямахме проход от техния свят към нашия. Нямахме го и Реб, нямахме ги и бодливците.

Намерих го навън, седнал на една скала — гледаше как слънцето изгрява. Изглеждаше уморен и изранен, но иначе беше добре.

— Изгори ли Кралицата? — попита той.

— Тъ... не точно. Но вече я няма. Няма да те безпокои повече.

Той кимна и въздъхна доволно. После се намръщи.

— Но бодливците все още са тук.

— Сега това е и техният свят. Ще трябва да се разберете някак си.

— Хммм.

Изглежда се съмняваше.

— Реб, аз... дойдох да се сбогувам.

Той ме погледна косо.

— Момиче не може да си отиде — рече той. — Ние нуждаем тебе.

Поклатих тъжно глава.

— Не мога да остана. Тук нямам място. А и трябва да се върна вкъщи.

Реб изглеждаше разтревожен.

— Но момиче единствено, което може прави магията. Ние нуждаем това. Нуждаем Истински огън. Бодливци боят се от него. С Истински огън те оставят нас на мира. А сега ние няма Воден огън за светло и топло.

Как така вечно накрая се чувствах виновна за всичко? Почти ми се прииска изобщо да не бях се връщала. Щеше да е по-лесно просто да изчезна. Затворих очи — жаркият блясък на слънцето ги пареше.

И тъкмо в този миг ми хрумна просто бляскава идея.

— Кой казва, че само аз мога да правя магии! — въздъгнах. — Реб, дай ми няколко от онези тръстики — сухи, моля те. И вземи това — свалих си очилата и му ги подадох. — Виж, дръж ги ето така — видя ли? Онази малка бяла слънчева точка — дръж я върху тръстиките. И чакай.

Трябваше да мине малко време. Може би дори повече, отколкото у дома. Но след малко тръстиките започнаха да почерняват. И изведнъж над тях изскочи малко ярко пламъче.

С вик Реб скочи на крака.

— Виж! Направих Истински огън! Виж!

Усмигнах се.

— Да. Така е.

— Бодливци няма да посмеят вече заяжда с Реб, о, не! Реб може прави Истински огън, също като момиче! — После изведнъж спря да подскача. — Но стъкло за Истински огън твое — рече той.

— Задръж го — отвърнах. Майка ми щеше да ми се кара — или поне щеше да ми се кара, след като се поуталожи радостта ѝ от това, че Питър се е върнал. И като го казах...

— Наистина трябва да тръгвам — рекох и станах. Прегърнах Реб — внимателна, влажна прегръдка. Той се притисна за миг до мен.

— Не искам ти тръгва! — рече той.

— Вече имаш Истински огън.

— Знаем. И все пак не искам ти отива си.

Но най-накрая ме пусна и ме остави да се изкача обратно по стълбите. Когато се уверих, че вече не ме чува, прочистих гърло.

— Тъ... вече съм готова да се върна — казах аз във въздуха.

* * *

Останалото ми е доста размазано — съвсем буквално. Не виждам много добре без очила. Оракулът ме върна при останалите, а после ни върна всичките на Острова на разбитото сърце.

Сбогом засега, Пазителки. Останете верни на Сърцето.

В лодката по обратния път за Плезънс, Питър най-сетне започна да се свестява. Изглеждаше ужасно объркан.

— Тарани? — попита той. — Сестричке? Къде съм?

— На път за дома — обясних.
— Главата ми — изстена той. — Какво стана?
— Нещастен случай, докато си карал сърфа.
— Но ти... но как...
— Шшшт — изшътках му. — Май си си ударил главата или нещо
такова. Сигурно не бива да говориш.
— Сънувах такива шантави сънища... Толкова живи. Май и ти
беше там. И... и някакви *жаби*, моля ти се. Смахната работа, казвам
ти.
— Сънищата често са смахнати.
Той успя да се усмихне вяло.
— Пада ми се, нали? Дето ти вързах тенекия онази вечер.
— *Не*, не е така! — отрекох яростно. — Не си заслужил такова
нещо. Никога не съм ти пожелавала зло. Никога.
Той като че малко се изненада.
— Споко, дечко. Не съм си и помислял подобно нещо.
— Добре — казах и примигах, за да пропъдя няколко тъпи сълзи.
— Защото не съм. Обичам те и *никога* вече не искам да те губя!
— Леле — възкликна той. — Това пък защо? — После омекна.
— И аз те обичам, сестричке. Другата седмица ще отидем да гледаме
„Хоукс“ заедно. Обещавам.
Очите му пак започнаха да се затварят, той заспа и спа през
целия път чак до Плезънс. Държах го за ръка и бях толкова щастлива,
че е до мен, чак гърдите ме боляха. Уил ми се усмихна лекичко и
мъничко завистливо. Не лоша завист от онази — „не искам да имаш
това“. По-скоро благородна — „иска ми се и аз да имам това“.
— Ти имаш нас — прошепнах. Не исках да безпокоя Хей Лин и
Ирма, които усърдно тласкаха лодката, или Корнелия, която усърдно я
тресеше морска болест. — Имаш УИЧ.
— Да — рече тя. — Така е, нали?

* * *

Двамата с Пийт отидохме да гледаме „Хоукс“. С влака. Себ Кейн
игра много зле и „Хоукс“ загубиха. Е, добре де. Не може да имаш
всичко.

И, разбира се, майка ми ми се скара.

— Не знам как го правиш — рече тя. — Втори чифт за тази година. Очилата струват пари, да знаеш. Сигурна ли си, че не си спомняш къде си ги зарязала?

— Повече от сигурна — отвърнах. Не че имам навика да лъжа майка си. Но има неща, които дори не можеш и да започнеш да обясняваш.

Издание:

Автор: Лине Кобербьол

Заглавие: Воден огън

Преводач: Светлана Комогорова

Година на превод: 2003

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо (не е указано)

Издател: „Егмонт България“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2003

Тип: роман (не е указано)

Националност: датска (не е указано)

Печатница: „Балкан прес“ АД

Редактор: Евелина Димитрова

ISBN: 954-446-724-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/18763>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.